

Sygn. akt II A Ka 146/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2020r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak

Sądu Okręgowego (del.) Anna Kalbarczyk

Protokolant sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Michała Gabriel-Węglowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2020r. sprawy:

1. *D. O. (1) urodzonego (...) w W. syna H. i E.*

oskarżonego z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i in.

2. *C. S. urodzonego (...) w W., syna B. i B.*

oskarżonego z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i in.

3. *D. K. urodzonego (...) w W., syna M. i I.*

oskarżonego z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 listopada 2017r. w sprawie sygn. akt V K 144/14

1. *wobec oskarżonego D. O. (1):*

1.1 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w zakresie czynu przypisanego w ramach zarzutów z pkt. I i IV aktu oskarżenia ustala, że oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z C. S., D. K. i innymi osobami a nadto eliminuje z opisu tego czynu ustalenie, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą dokonał pobicia pokrzywdzonego narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk i przyjmuje, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zb. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk,

- w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia ustala, że oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w dniu 22 października 2010r. kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej m. in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 8 lutego 2006r. w sprawie III K 130/05 i przyjmując, że czyn ten

stanowi przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, te przepisy przyjmuje za podstawę skazania oskarżonego a za podstawę wymiaru orzeczonych kar przyjmuje art. 286 § 2 kk i art. 33 § 2 kk,

- w zakresie orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku solidarnego naprawienia szkody przez oskarżonego, wysokość szkody objętej obowiązkiem ustala na kwotę 157.000 euro a podstawę orzeczenia uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

1.2 wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

1.3 na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie w postępowaniu apelacyjnym od dnia 26 marca 2020r. do dnia 6 lipca 2020r,

2. wobec oskarżonego D. K.:

2.1 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

- w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia ustala, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z C. S., D. O. (1) i innymi osobami,

- w zakresie orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku solidarnego naprawienia szkody przez oskarżonego, wysokość szkody objętej obowiązkiem ustala na kwotę 157.000 euro a podstawę orzeczenia uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

2.2 uchyla rozstrzygnięcia co do czynów z pkt. III i XII aktu oskarżenia i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu dla Warszawy-Pragi w Warszawie,

2.3 wyrok w pozostałej części utrzymuje w mocy,

2.4 na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary 6 lat pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 grudnia 2013r. godz. 13.30 do dnia 15 grudnia 2014r,

3. wobec oskarżonego C. S.:

3.1 zmienia wyrok w części zaskarżonej w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

- w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 252 § 1 kk z zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk ustala, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. K., D. O. (1) i innymi osobami a orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 10 (dziesięciu) lat,

- w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia ustala, że oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w dniu 23 maja 2009r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 19 października 2006r. w sprawie V K 130/06 m. in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i ustalając, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, te przepisy przyjmuje za podstawę skazania oskarżonego a za podstawę wymiaru orzeczonych kar przyjmuje art. 286 § 2 kk i art. 33 § 2 kk,

- w zakresie orzeczonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku solidarnego naprawienia szkody przez oskarżonego, wysokość szkody objętej obowiązkiem ustala na kwotę 157.000 euro a podstawę orzeczenia uzupełnia o art. 4 § 1 kk,

3.2 wyrok w pozostałej części zaskarżonej utrzymuje w mocy,

3.3. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego i jako karę łączną wymierza 10 (dziesięć) lat pozbawienia wolności,

3.4 na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 4 kwietnia 2013r. o godz. 22.30 do dnia 2 kwietnia 2015r., od dnia 5 kwietnia 2015r. do dnia 26 listopada 2015r.,

4. zasądza od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym:

- na rzecz adwokata M. F. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1.033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy zł dwadzieścia gr) obejmującą 23% VAT za obronę oskarżonego D. K.,

- na rzecz adwokata K. D. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł obejmującą 23% VAT za obronę oskarżonego C. S.,

5. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego w częściach równych, w tym kwoty po 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II AKa 146/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 listopada 2017r. w sprawie V K 144/14;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	<i>art. 439 k.p.k.</i>	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

tym porwaniem. S. A. zeznał przy tym, że to ten mężczyzna wydawał polecenia pozostałym, nie potrafił jednak przypomnieć sobie jego imienia. Po odczytaniu danych osobowych oskarżonego zeznał o właśnie D., mówili do niego D.. Swoje rozpoznanie świadek konsekwentnie podtrzymał w toku kolejnych przesłuchań, w szczególności wskazał na oskarżonego w toku czynności okazania jego osoby, akcentując swoją pewność w tym zakresie (k. 1064, 8437). Nie można przy tym podzielić zastrzeżeń formułowanych także przez oskarżonego, by dobór osób do okazania a w szczególności ich ubiór, prawidłowość przeprowadzenia czynności podważył, skoro wprost temu przeczą zeznania osób przybranych (k. 9137-9140).

S. A. także na rozprawie zidentyfikował oskarżonego jako D. (k. 8424). Opisując wygląd sprawcy o tym imieniu wskazał, że był niższy od niego i miał mocną budowę ciała, co wprost odpowiada wyglądowi oskarżonego O. z daty jego zatrzymania (182 wzrostu i 100 kg wagi, k. 82). Wskazać w końcu należy, że pokrzywdzony podał cechy wyglądu, po których rozpoznał oskarżonego (twarz, budowa ciała, zarost – k. 1064). Charakteryzując wcześniej mężczyznę o imieniu D. pokrzywdzony wskazał, że nie widział jego włosów bo miał zawsze czapkę (k. 582). W toku okazania oskarżonego S. A. poprosił nadto, by okazywani założyli czapki. W efekcie tak przeprowadzonej czynności z całą pewnością rozpoznał oskarżonego D. O. (1) (k. 1064, 8437). W ocenie Sądu Apelacyjnego, niezależnie od wyniku omówionej czynności, samo to, że pokrzywdzony poprosił o

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

założenie czapek przez okazywanych świadczy o jego rozwadze i odpowiedzialności za wypowiedzi, co w oczywisty sposób przekłada się na pozytywną ocenę wartości dowodowej jego relacji. Zauważyć przy tym należy, że czynności okazania wizerunków i osób zostały wykonane w nieznacznej, ale nie bardzo bliskiej przestrzeni czasowej, bo – odpowiednio – 4 i 16 kwietnia 2013r, nie sposób zatem przyjąć, by wskazując na osobę oskarżonego w toku czynności okazania jego osoby, pokrzywdzony sugerował się wcześniej wskazanym przez siebie zdjęciem. Przebieg czynności wprost nakazuje to wykluczyć.

W takich warunkach podważanie przez skarżącą wyników identyfikacji przez S. A. oskarżonego D. O. (1) jako jednego ze sprawców jego uprowadzenia, nie może być skuteczne.

Poza uwagą Sądu Apelacyjnego nie pozostało przy tym akcentowane przez obronę pewne fizyczne podobieństwo tego oskarżonego do współoskarżonego D. K., na co wskazuje materiał z tablic poglądowych (tablice nr 3 i 6 t. III akt, k. 414-415). Zauważyć jednak należy, że pokrzywdzonemu w toku jednej czynności okazano wizerunki obu oskarżonych i na D. K. S. A. nie wskazał ani w toku tej czynności, ani później, także na rozprawie, gdzie tego oskarżonego, odmiennie niż pozostałych, nie utożsamiał z przestępstwem popełnionym na jego szkodę (k. 414-415, 8428). Jest to o tyle istotne, że pokrzywdzony cechy podobieństwa do sprawców dostrzegł w wizerunkach także innych osób, takich uwag nie poczynił jednak przy wizerunku D. K.. Wobec powyższego stanowisko obrońcy, by rozpoznanie przez

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

pokrzywdzonego tego oskarżonego zamiast D. K. było wynikiem jego pomyłki, nie znajduje uzasadnienia.

Nie można także podzielić zarzutu obrońcy, by czynność okazania wizerunku oskarżonego była przeprowadzona w sposób sugestywny. Pokrzywdzonemu okazano kilka tablic poglądowych, na których poza oskarżonymi C. S. i D. O. (1) a także nieżyjącym S. P., wskazał on dwie osoby jako podobne do zamaskowanego sprawcy, podkreślając jednak brak pewności co do swojego wskazania. Osoby te pokrzywdzony wskazał na tablicach nr 3 i 5 a zatem nie na tablicy nr 6, która obejmowała wizerunek D. O. (1). Tym samym nie sposób przyjąć, by z tej okoliczności, jak i podania przez prowadzącego czynność, że są to osoby przybrane, można wyprowadzić wniosek o przebiegu czynności w sposób naruszający art. 173 § 1 zd. 2 kpk.

Oceniając prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie identyfikacji roli poszczególnych sprawców przestępstwa na szkodę S. A., w szczególności zatrzymanych oskarżonych, nie sposób tego czynić w oparciu o fragmenty materiału dowodowego sprawy, a na takiej analizie opiera zarzuty apelacji skarżąca. Niezależnie od efektów przywołanych wyżej czynności z udziałem pokrzywdzonego, odwołać się należy do trafnej oceny wyjaśnień D. O. (1). Przypomnieć jedynie należy, że wyjaśnienia tego jak i pozostałych oskarżonych, sprowadzają się do twierdzeń, że udział D. O. (1) w uprowadzeniu S. A. miał charakter niemal przypadkowy i ograniczył się do odbioru okupu. Do sytuacji tej miało dojść na skutek jego konfliktu na tle finansowym z C. S.,

który miał przywłaszczyć pieniądze współoskarżonego. Konflikt ten był na tyle głęboki, że D. O. (1) nie kontaktował się z C. S., odmawiał spotkań i rozmów z nim a rolę pośrednika pomiędzy wymienionymi pełnił D. K.. Przedstawiając w taki sposób swoje relacje z C. S., oskarżony D. O. (1) przyznał jednocześnie, że w czasie bezpośrednio poprzedzającym jego zatrzymanie, a jednocześnie już po uprowadzeniu pokrzywdzonego, pożyczył C. S. pieniądze, podwiózł go do J. a nadto zgodził się uczestniczyć w odbiorze pieniędzy z okupu, po to, by pomóc C. S.. Takiej treści wyjaśnienia pozostają w oczywistej sprzeczności nie tylko z przywołanymi zeznaniami S. A., ale są sprzeczne wewnętrznie, nielogiczne. Skoro konflikt pomiędzy oskarżonymi spowodowany długiem C. S. miał przybrać takie nasilenie, że D. O. (1) odmawiał bezpośrednich kontaktów z nim i rolę pośrednika pełnił D. K., to jego zachowanie polegające na pożyczeniu kolejnej sumy, podwiezieniu oskarżonego a nadto udziale w przejęciu okupu, jest rażąco sprzeczne z elementarnymi wskazaniem logiki i doświadczenia życiowego, co świadczy o niewiarygodności tych wyjaśnień oskarżonego. Nie wymaga wiadomości specjalnych, że przy przestępstwie uprowadzenia dla okupu, to właśnie moment odbioru środków pieniężnych z tego tytułu jest tym elementem zdarzenia, który stanowi największe ryzyko identyfikacji sprawców a uwzględniając charakter przestępstw, za które dotychczas skazany był oskarżony D. O. (1), jego wiedza w tym zakresie miała nie tylko teoretyczny, ale i praktyczny wymiar. W takich warunkach próba wykazania, że chcąc pomóc

skonfliktowanemu z nim i z racji tego byłemu koledze a jednocześnie dłużnikowi, który sprzeniewierzył środki przeznaczone na jego funkcjonowanie po opuszczeniu zakładu karnego, oskarżony uczestniczył w przestępstwie i to tej jego fazie, która jest obarczona największym ryzykiem, raz jeszcze wskazać należy, że przeczy elementarnym zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Udział oskarżonego D. O. (1) w przejściu okupu i jego późniejsze zatrzymanie stanowią logiczną konsekwencję jego zaangażowania w całość przestępstwa w takim stopniu, jak to wynika z zeznań pokrzywdzonego.

Nie zasługują na uwzględnienie także te zarzuty apelacji, które dotyczą dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wyjaśnień M. G. (1) w zakresie udziału oskarżonego D. O. (1) w przestępstwie na szkodę S. A., co czyni chybionym zarzut obrazy art. 7 kpk. Analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy w pełni uprawnia ocenę, że wyjaśnienia M. G. (1) nie zasługują na wiarę w części, w jakiej twierdził on, że D. O. (1) nie brał udziału w przestępstwie na szkodę S. A.. Relacja oskarżonego w tym zakresie jest nielogiczna i razi wręcz brakiem konsekwencji. M. G. (1) we wstępnej fazie śledztwa konsekwentnie wykluczał nie tylko udział D. O. (1) w uprowadzeniu pokrzywdzonego, ale jakikolwiek związek tego oskarżonego ze zdarzeniem. Przypomnieć jedynie wypada, że w toku czynności okazania wizerunku D. O. (1) zidentyfikował go jako współnika C. ze sprawy (...), ale jednocześnie nie widział go w żadnym układzie w związku z tą sprawą (k. 564). Tożsame stanowisko oskarżony zajął

w toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k. 640 znam O.... on w tej sprawie nie ma nic wspólnego). W późniejszych wyjaśnieniach oskarżony inaczej relacjonował w tym przedmiocie wskazując chociażby, że C. S. żądał od niego i pokrzywdzonego ...50.000zł dla D. O. (2) za skontaktowanie nas, czyli mnie i S. ze złodziejami (k. 1279). Tym samym trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że wyjaśnienia M. G. (1) w zakresie, w jakim dotyczą współoskarżonego D. O. (1) i tym samym pozostają w sprzeczności z relacją pokrzywdzonego, nie zasługują na wiarę. Rację ma skarżąca, że uwzględniając sytuację procesową M. G. (1), w tym warunki i okoliczności, w jakich doszło do jego zatrzymania, w interesie procesowym tego oskarżonego pozostawała współpraca z organami ścigania, rzeczą oskarżonego była jednak decyzja, czy i w jakim zakresie współpracę tą podjął. Ocena całokształtu okoliczności sprawy skutecznie podważa wartość jego wyjaśnień w zakresie roli D. O. (1).

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów apelacji, by przebieg czynności przeszukania działki w P., sposób zabezpieczenia stwierdzonych tam śladów, jak i udokumentowanie tej czynności uchybiało regułom prawa procesowego. Analiza stanowiska skarżącej w tym zakresie uprawnia do wniosku, że podobnie jak w przypadku oceny dowodów osobowych, obrońca każdy element materiału dowodowego poddaje ocenie w oderwaniu od całokształtu okoliczności sprawy, w tym takich, które z określonym dowodem pozostają w bezpośrednim związku. To powoduje, że argumentacja oparta na takiej podstawie, jako

sprzeczna z regułami art. 7 kpk i art. 410 kpk, nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej.

Czynność oględzin działki w P. miała miejsce w dniu 6 kwietnia 2013r. (k. 984-990). Z dokumentującego ją protokołu wprost wynika, że na stole stwierdzono pudełko tekturowe z nadrukiem F. T.. Pudełko to opylono argenteratem ujawniając ślady linii papilarnych, które po przeniesieniu na trzy kawałki folii daktyloskopijnej oznaczono nr 10, 10A i 10B (k. 989). Na k. 988 znajduje się wykaz śladów do dalszych badań, w rubryce nr 5, 9, 9A, przed rubryką 5 wpisano – 10, 10A, 10B i nie ulega wątpliwości, że cyframi oznaczone są ślady, co dotyczy także innych zabezpieczonych odcisków. Zdjęcie pudełka znajduje się w tomie XII akt na k. 2296. Z opinii z zakresu identyfikacji daktyloskopijnej wynika, że do badań nadawały się odwzorowania linii papilarnych, które oznaczono lit. a, b, c na folii Ślad nr 10. W jej wnioskach wskazano, że a, b, c na folii ślad nr 10 i lit. a na folii ślad nr 10A są zgodne z odbitkami na kartach porównawczych na nazwisko D. O. (1) - a, b, c środkowy i wskazujący palec prawej ręki, a na folii 10a – odbitka prawej dłoni (k. 2031-2033). Analiza udokumentowanego sposobu przeprowadzenia czynności, zabezpieczenia śladów, jak i ich badań daktyloskopijnych nie pozwala na stwierdzenie, by w tym zakresie doszło do uchybień.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że okolicznością bezsporną pozostaje przetrzymywanie S. A. na działce w P. należącej do rodziny oskarżonego C. S.. Ten oskarżony, jak i D. K. zgodnie wyjaśnili, że po przewiezieniu pokrzywdzonego

na działkę, D. K. udał się do sklepu w celu kupna grzejnika - piecyka, określanego przez niego jako farelka. Takie działanie było uwarunkowane tym, że domek w P. był drewniany, nie przystosowany do pobytu poza sezonem letnim, stąd było tam po prostu zimno. Zakupu takiego oskarżony ten dokonał (k. 10741). Wobec takich wyjaśnień oskarżonych okoliczność ujawnienia i zabezpieczenia na działce opakowania, pudełka po grzejniku – termowentylatorze, wynika nie tylko z czynności oględzin domu, ale zgodnych z tym twierdzeń przywołanych wyżej oskarżonych. Dla Sądu Apelacyjnego jednoznaczny pozostaje także sposób oznaczenia zabezpieczonych w wyniku oględzin domu śladów, jak i ich identyfikacji. Zapoznając się z treścią protokołu trudno podzielić ocenę obrońcy, by zawierał nie omówione dopisanie oznaczeń „10”, „10a” oraz „10b” przy rubryce o treści „5, 9, 8a ślady linii papilarnych” skoro zapis ten stanowi odzwierciedlenie czynności opisanych szczegółowo w zasadniczej części protokołu i jest jego konsekwencją. Nadto z jego treści wprost wynika, że cyframi oznaczono zabezpieczone ślady i oznaczenie takie miało zastosowanie nie tylko do odcisków zidentyfikowanych jako ślady daktyloskopijne oskarżonego, ale także innych zabezpieczonych tam wówczas śladów. Nie ma zatem racji obrońca formułując ujęte w zarzutach zastrzeżenia.

Analizując materiał dowodowy w tym zakresie trudno także nie dostrzec, że sam oskarżony D. O. (1) nie zaprzeczał swej obecności w domu w P., ale w czasie poprzedzającym przetrzymywanie tam pokrzywdzonego i podając

okoliczności pobytu pozostające bez związku z działaniami podjętymi wobec S. A. a dotyczące rzekomych karkołomnych prób odzyskania od C. S. sprzeniewierzonych przez niego pieniędzy. Te wyjaśnienia, niezależnie od tego, że są niekonsekwentne a w efekcie niewiarygodne, to świadczą jednocześnie o tym, że D. O. (1) nie neguje swojego pobytu w miejscu przetrzymywania pokrzywdzonego a tym samym możliwości pozostawienia tam śladów daktyloskopijnych, usiłuje natomiast wykazać, że zostały naniesione w innych warunkach, aniżeli realizacja przestępstwa na szkodę S. A.. Dostrzec przy tym należy, że w toku postępowania oskarżony był niekonsekwentny w zakresie relacji co do swojej obecności w P., wykluczając taką możliwość, także przed Sądem (np. k. 9273), czy też przyznając ją, ale w innym czasie i okolicznościach, aniżeli związane z przetrzymywaniem tam S. A..

W konsekwencji, niezależnie od tego, co stało się z opakowaniem po grzejniku, samo to, że takowe w domu w P. zabezpieczono i ujawniono na nim linie papilarne D. O. (1), zostało udowodnione. Wniosek taki wprost wynika z analizy przywołanych wyżej dowodów. Tym samym, to odmienna ocena skarżącej pozostaje w sprzeczności z kryteriami ujętymi w art. 7 kpk, w tym doświadczeniem życiowym, do którego odwołuje się autorka apelacji.

IV. Błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na zaniechaniu ustalenia , że M. D., S. P. i inne osoby mogły

planować uprowadzenie osób posiadających przedmioty pochodzące z włamania do domu małż. D..

Zarzut bezzasadny w stopniu oczywistym.

Dla odpowiedzialności oskarżonych bez znaczenia pozostaje to, czy i ewentualnie jakie zamiary wobec potencjalnych sprawców włamania do domu małżeństwa D. mieli M. D., S. P., czy inne osoby podejmujące z inicjatywy M. D. działania zmierzające do odzyskania skradzionych przedmiotów. Wskazane przez obronę okoliczności wynikające z zabezpieczonego nagrania pozostawały poza wiedzą sprawców uprowadzenia S. A., w szczególności - wiedzą oskarżonych. W zakresie, w jakim nie negują oni swojego udziału w przestępstwie, oskarżeni nie wskazują innego celu swojego działania, aniżeli uzyskanie korzyści majątkowej w zamian za uwolnienie pokrzywdzonego, stąd szeroka argumentacja skarżącej w tym zakresie pozostaje bez znaczenia dla przedmiotu rozpoznania.

V. Naruszenie prawa procesowego – art. 5 § 2 kpk – które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia polegające na rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości w sferze faktu, iż D. O. (1) przebywał w innych miejscach niż te, w których uprowadzono i przetrzymywano S. A. w czasie, kiedy S. A. został uprowadzony i był przetrzymywany przez inne osoby.

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd Okręgowy nie uchybił podstawowej regule procesu karnego w postaci zasady in dubio pro reo. Zasada ta znajduje zastosowanie jedynie wówczas, gdy Sąd, rozstrzygając w oparciu o kompletny i prawidłowo oceniony materiał dowodowy, nie może poczynić jednoznacznych a zatem pewnych ustaleń faktycznych. Tym samym, art. 5 § 2 kpk nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia, gdy ustalenia Sądu znajdują oparcie w art. 410 kpk i art. 7 kpk. W sprawie rozpoznawanej, wobec oskarżonego D. O. (1) Sąd dysponował takim materiałem dowodowym, który stanowił kompletną podstawę rozstrzygnięcia i ocenił go z poszanowaniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego czyniąc w następstwie tak dokonanej oceny nie zawierające błędów ustalenia faktyczne. W konsekwencji, niezależnie od ułomności samej konstrukcji apelacji, w której skarżąca jednocześnie zarzuca obrazę art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk, w sprawie rozpoznawanej reguła in dubio pro reo nie znajdowała zastosowania.

VI. VII. Naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia – art. 394 § 2 kpk w zw. z art. 6 oraz art. 386 § 1 i 2 kpk – polegające na zaniechaniu ujawnienia nagrań z monitoringów a także niezasadnym oddaleniu wniosków dowodowych o przesłuchanie A. P. (1), M. M. (1), K. P. i J. G. (1).

Nie ma racji skarżąca zarzucając Sądowi Okręgowemu rozstrzygnięcie w oparciu o niekompletny materiał dowodowy wskutek zaniechania odtworzenia

zabezpieczonych nagrań z monitoringów, czy bezpodstawnego oddalenia wniosków dowodowych.

Podnieść należy, że status dowodu w procesie karnym może mieć tylko taki dopuszczalny przez prawo procesowe środek, który służy dokonaniu ustaleń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia (A. Gaberle, „Dowody w sądowym procesie karnym...”, Warszawa 2010). Tym samym, nie ma charakteru dowodu każdy środek, który w jakimkolwiek stopniu pozostaje, a tym bardziej może pozostawać z przedmiotem postępowania. Idąc bowiem odmiennym tokiem rozumowania istota procedowania sprowadzałaby się do poszukiwania potencjalnych źródeł dowodowych i wyprowadzania z nich kolejnych. Nie negując zatem, że prawo procesowe dopuszcza szeroki katalog dowodów, a wśród nich te osobowe, czy z nagrań z monitoringów należą wręcz do standardowych, to jednak nie oznacza automatycznego wprowadzania ich do każdego procesu. Nie może być zatem skuteczne odmienne stanowisko w tym zakresie obrońcy D. O. (1), jego samego a i pozostałych oskarżonych, którzy takie właśnie oczekiwania formułowali, zasadniczo na etapie postępowania sądowego.

Odnosząc się do zastrzeżeń skarżącej w zakresie sposobu zabezpieczenia i przeprowadzenia dowodów z nagrań z monitoringów, stwierdzić należy, że wskazanie we wstępnej części uzasadnienia tego zarzutu apelacji, że oskarżony z treści zarzutu dowiedział się o co jest podejrzewany nie może być skuteczne, gdy uwzględnić, w jakich warunkach i okolicznościach

D. O. (1) został zatrzymany, a zatem to, że on sam udziału w przekazaniu okupu, a precyzując jego odebraniu, nie neguje. Zważywszy przy tym na przywołane wyżej doświadczenie życiowe oskarżonego odzwierciedlone w karcie karnej, sprowadzanie jego osoby do nieświadomego uczestnika przestępczych działań godzi w elementarne zasady logiki.

Skarżąca bezpodstawnie wywodzi, że sposób pozyskania nagrań z monitoringu, jak i ich odtworzenia, naruszył prawo do obrony oskarżonego a to wobec kluczowego znaczenia tego dowodu. Sąd Apelacyjny nie dostrzega w tym zakresie istotnych uchybień, nie sposób także stwierdzić, z czego skarżąca wywodzi takie znaczenie nagrań, jakie sama im nadaje.

W toku śledztwa prokurator uzyskał takie nagrania z monitoringu, które przy uwzględnieniu jego bieżących efektów a zatem ustaleń wynikających z wówczas zgromadzonych dowodów, możliwe były do zabezpieczenia. W takich warunkach do materiału dowodowego sprawy załączono nagrania z monitoringu hotelu (...) (28 marca 2013r.), ze Spółdzielni Mieszkaniowej (...), ul. (...). (...) (28.03 i 3-4.04.2013r.), ze stacji paliw S. (noc z 3 na 4.04.2013r.), czy w końcu Komisariatu Policji na U., gdzie oskarżeni C. S. i D. K. realizowali dozór, co miało miejsce także po uprowadzeniu S. A.. Tym samym, w śledztwie zabezpieczono te nagrania, które mogły mieć choćby potencjalne znaczenie dla rekonstrukcji zdarzeń będących jego przedmiotem. Już wówczas dokonano odtworzenia a w efekcie oględzin nagrań z monitoringów, w tym ze stacji paliw

S. z nocy z 3 na 4 kwietnia 2013r. (k. 1374-1376) i wejścia do hotelu (...) z 28 marca 2013r. (k. 2322-2324). W uwzględnieniu wniosków obrony, w dniu 13 sierpnia 2014r., z udziałem oskarżonego D. O. (1) odtworzono nagrania z monitoringów Spółdzielni (...) z 28 marca oraz 3/4 kwietnia 2013r. a nadto ulic (...), przy czym dokonano także wydruku tych klatek nagrań, które zgodnie z oświadczeniem oskarżonego pozostawały w związku z przedmiotem postępowania (k. 6617-6636, t. XXXIV). Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że we wstępnej fazie śledztwa oskarżony D. O. (1) odmawiał składania wyjaśnień uniemożliwiając tym samym ocenę podstaw do dalszego dowodzenia w oparciu o dowody z nagrań z monitoringu (np. k. 1320-1321).

W toku postępowania sądowego, w uwzględnieniu wniosków oskarżonego D. O. (1), ale także współoskarżonych C. S. i D. K., odtworzono nagrania z monitoringu hotelu (...) (rozprawa z 20.02.2017r., k. 10597-10600, t. LIII), z KP na U. i stacji paliw a nadto ze skrzyżowania ulic (...), wiaduktu ul. (...) nad Aleją (...) (rozprawa z 24.02.2017r., k. 10607-10617, t. LIII oraz z 22.09.2017r., k. 11124-11136, t. LV). Wynik tych czynności zasadniczo był tożsamy z ich przebiegiem w śledztwie – oskarżony D. O. (1) na zabezpieczonym monitoringu ze skrzyżowania ulic (...) wskazał na ciemny pojazd, jako samochód, którym poruszał się po tym, jak podwiózł oskarżonego C. S. pod blok matki a sam udał się do domu po 600 zł dla współoskarżonego a nadto, oskarżony C. S. w obrazie z monitoringu M. zidentyfikował osobę A. (rozprawa z 20 lutego 2017r, k. 10597-10600). Zasadniczo

jednak wielogodzinne czynności w tym zakresie sprowadzały się do braku stanowiska oskarżonych co do odtworzonych nagrań, a w przypadku oskarżonego D. O. (1) także podważania ich sensu, skoro zgodnie z jego oświadczeniem w czasie odzwierciedlonym na nagraniu (...) miał przebywać w innym miejscu (rozprawa z 22 września 2017r.).

Niezależnie od powyższych uwag, wskazać należy, że poza tymi nagraniami, których zapis uznać należy za bezsporny (stacja paliw, KP na U.), sama jakość nagranych obrazów, w tym sposób ich rejestracji (obraz klatkowy, brak możliwości obserwacji stałego punktu), w tym tego obrazu, do którego odnosi się D. O. (1) identyfikując rzekomo swój samochód P. (...) i siebie jako kierowcę, wyłącznie do oświadczenia oskarżonego należy sprowadzić. O rzeczywistej randze dowodów z monitoringu także dla skarżącej, świadczy wniosek dowodowy, do którego odwołuje się w apelacji (z marca 2015r.). Występowanie o nagrania z monitoringu dotyczące zdarzeń sprzed dwóch lat, w świetle wskazań wiedzy obejmującej standardowe krótkie terminy przechowywania takich nośników, jest zabiegiem z góry skazanym na niepowodzenie, podobnie jak formułowanie na takiej podstawie, w realiach dowodowych rozpoznawanej sprawy, zarzutu apelacyjnego.

W zakresie nagrania z monitoringu Spółdzielni (...), to stanowisko obrońcy, że odtworzono ów zapis jedynie w minimalnym zakresie nie znajduje żadnego uzasadnienia skoro ów zakres na etapie śledztwa obejmował czynność

trwającą ponad 5 godzin i, co istotne, uwzględnił niewątpliwie oczekiwania wnioskodawcy w tym zakresie (k. 6617-6636, t. XXXIV). To, które nagrania zostały odtworzone na rozprawach, dokumentują ich protokoły, z których nie wynikają zastrzeżenia stron co do przedmiotu, jak i przebiegu czynności (k. 10597-10600, 10607-10617, 11124-11136, t. LIII i LV). Nie sposób przy tym pominąć, że poza oświadczeniem oskarżonego D. O. (1) co do nagrania ze skrzyżowania ulic (...) z godz. 17.21-17.59, kiedy identyfikuje on zarejestrowany na nagraniu samochód jako swój (rozprawa z 22 września 2017r, k. 11124-11136) a także oskarżonego C. S. w zakresie treści nagrania z monitoringu M. (rozprawa z 20 lutego 2017r, k. 10597-10600), w nagraniach odtworzonych w śledztwie i na rozprawie nie zidentyfikowano takich, które mogłyby mieć znaczenie dla sytuacji procesowej oskarżonych, tym samym, dla ustaleń faktycznych w sprawie. Tym samym, nie sposób wykazać, i skarżąca temu nie podolała, czemu miało służyć dalsze, czy szersze odtwarzanie nagrań. Trudno przy tym nie dostrzec, że sam oskarżony, wobec efektów tej czynności, określił ją jako pozbawioną sensu (rozprawa z 22 września 2017r.). Oskarżony D. O. (1) złożył obszerne wyjaśnienia w sprawie, przy czym pierwsze po kilkunastu miesiącach śledztwa, przedstawiając tym samym swoją wersję zdarzeń będących jej przedmiotem, zajął zatem stanowisko co do obciążających go dowodów. Nie jest zatem uprawnione twierdzenie apelacji, by naruszono jego prawo do obrony.

Uwzględniając okoliczności przywołane na wstępie, stwierdzić także należy, że Sąd Okręgowy nie uchybił regułom prawa procesowego oddalając wnioski o przesłuchanie tych osób, na które skarżąca wskazuje w apelacji. Analizując kompleksowo zakres czynności podjętych w toku śledztwa a zmierzających do ustalenia wszystkich uczestników uprowadzenia S. A., nie sposób stwierdzić takich zaniechań, które dawałyby obronie skuteczną podstawę do formułowania zarzutów apelacyjnych. Złożone ponad 4 lata od czynów wnioski o przesłuchanie abonenta numeru telefonicznego, z którym nawiązano połączenia z numeru telefonu powiązanego z przestępstwem (A. P. (1)), czy też K. P. na zbliżone okoliczności, nie mogło służyć niczemu innemu, aniżeli przedłużaniu postępowania. Warunki, w jakich doszło do rezerwacji i meldunku pokrzywdzonego w hotelu, a zasadniczo taki miałby być zakres przesłuchania M. M. (1), nie mają znaczenie dla przedmiotu postępowania, w szczególności trudno na tej podstawie weryfikować wartość relacji S. A.. Ustalenia co do zarejestrowanego na monitoringu pojazdu marki H. (...) zostały poczynione już w toku śledztwa, na co prokurator słusznie wskazał w toku odtwarzania monitoringu (k. 10607-10617, t. LIII, k. 3483). Same okoliczności zarejestrowania na nagraniu, w miejscu ogólnie dostępnym, postronnego pojazdu, nie obligowało do przesłuchania jego właścicielki J. G. (2) na okoliczność przyczyn, dla których wówczas tam właśnie pojazd ten się znajdował. Także żądanie konfrontacji pokrzywdzonego z

W. S. na okoliczność ustalenia tego, czy S. A. znał K. A., pozostawało bez znaczenia dla wyników postępowania, tym samym czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, gdy uwzględnić, że S. A. i W. S. zostali przesłuchani w toku postępowania, złożyli tym samym zeznania co do jego przedmiotu.

VIII. Naruszenie przepisu prawa procesowego – art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku.

Zgodzić się należy z obrońcą oskarżonego, że sfera motywacyjna zaskarżonego wyroku budzi – ogólnie rzecz ujmując - zastrzeżenia, co jednak nie przekłada się na zasadność opartego na takiej podstawie zarzutu apelacyjnego. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co do zasady, spełnia wymogi art. 424 § 1 i 2 kpk i choć co do części rozstrzygnięcia na poziomie zaledwie minimalnym, to jednak nie uniemożliwia to jego kontroli odwoławczej.

Podnieść należy, że uchybienia w sferze motywacyjnej wyroku, zgodnie z art. 455a kpk, nie mogą stanowić podstawy uchylenia wyroku. Niezależnie od powyższego, nieuprawnione jest stanowisko obrońcy, by wady uzasadnienia zaskarżonego wyroku miały taki charakter, jak podnosi obrońca. Lektura uzasadnienia nakazuje wykluczyć stanowisko obrońcy, by podstawę ustaleń faktycznych Sądu stanowiły częściowe wyjaśnienia M. G. (1) a w całości wyjaśnienia współoskarżonych C. S. i D. K. a w konsekwencji, by z tego powodu zachodziła sprzeczność

między ustaleniami faktycznymi a treścią dowodów. Zapis na str. 24 uzasadnienia, do którego odwołuje się obrońca, jednoznacznie wskazuje, że podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy stanowiły wyjaśnienia wszystkich oskarżonych poza D. O. (1). Lektura uzasadnienia nie pozostawia wątpliwości, że zwrot częściowych wyjaśnień odnosi się nie tylko do relacji M. G. (1), ale także pozostałych oskarżonych, których dane kolejno Sąd przywołał. Taki wniosek nie dość, że wprost wynika z zapisu na przywołanej karcie uzasadnienia, to znajduje także potwierdzenie w jego części motywacyjnej, gdzie wskazano, w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonych Sąd uznał za wiarygodne, w jakim odmówił takiej oceny i co legło u jej podstaw (k. 159 i nast.). W konsekwencji, nieuprawnione jest stanowisko obrony, by uzasadnienie wyroku pozostawało wewnętrznie sprzeczne.

W zakresie uzasadnienia przypisania oskarżonemu czynu z art. 286 § 2 kk, a w zasadzie takiej jego oceny prawnej, rację ma obrońca, że sfera motywacyjna wyroku w tej części dotknięta jest błędem braku, co jednak nie pozbawia możliwości kontroli tego rozstrzygnięcia. Stwierdzić bowiem należy, że ustalenia faktyczne poczynione w sprawie (w szczególności str. 13 i następne), jak również wykazanie w jego części motywacyjnej, co stanowiło ich podstawę, doprowadziło Sąd do słusznego wniosku, że oskarżony D. O. (1) w ramach współsprawstwa żądał od S. A. korzyści majątkowej w wysokości 200.000 euro za zwrot przedmiotów skradzionych z

domu małżonków D., co realizuje znamiona występku z art. 286 § 2 kk.

IX. Naruszenie prawa procesowego - bez wskazania któremu przepisowi Sąd miałby uchybić - polegające na niezasadnym zaniechaniu zwolnienia obrońcy z urzędu przy braku zaufania oskarżonego do obrońcy.

Zarzut nieuzasadniony.

Obrona z urzędu, co do zasady, nie jest warunkowana stosunkiem zaufania pomiędzy oskarżonym a wyznaczonym do jego reprezentowania adwokatem. Tego rodzaju więź może powstać w toku realizowania czynności obrończych i jest ze wszech miar wskazana, nie jest jednak niezbędnym elementem dla oceny, że wyznaczony przez Sąd adwokat prawidłowo realizuje czynności obrończe. Relacja ta kształtuje się inaczej w przypadku, gdy oskarżony udziela upoważnienia do obrony, skoro u podstaw takiej czynności leży jego wola i wybór uwarunkowany określonymi okolicznościami.

Analizując – w kontekście zarzutu apelacyjnego - warunki, w jakich Sąd I instancji obronę oskarżonego D. O. (1) powierzył adwokatowi wyznaczonemu z urzędu, przywołać należy pozostającego z nim w oczywistym związku okoliczności wypowiedzenia pełnomocnictwa przez jego obrońców. Ich wszechstronna analiza prowadzi do wniosku, że działania w tym zakresie miały na celu destabilizację procesu, bowiem nie zaistniały takie okoliczności, które można by oceniać w kategoriach uzasadnionych zastrzeżeń co do rzetelności wykonywania funkcji

przez wyznaczonego z urzędu obrońcę w osobie adwokat A. M. (1).

Adwokaci ustanowieni przez oskarżonego, w tym autorka apelacji, realizowali jego obronę w toku śledztwa a następnie rozprawy. obrońcy zawiadomili Sąd o rozwiązaniu stosunku obrończego w dniu 17 września 2015r, w sytuacji, gdy terminu rozprawy był zaplanowany za 4 dni. W zawiadomieniu wprost przy tym wskazali, że przyczynę wypowiedzenia upoważnienia do obrony stanowi niezgoda na ogół bezprawnych uwarunkowań sprawowania obrony, które to działania wywodzili ze sposobu procedowania Sądu Apelacyjnego w przedmiocie tymczasowego aresztowania oskarżonego (k. 8895-8896, t. XLV). Adwokaci podkreślili w zawiadomieniu, że przyczyną wypowiedzenia nie jest utrata zaufania przez Klienta, ani kwestie honorarium, nie stawili się jednak na termin rozprawy w dniu 21 września 2015r. W konsekwencji takiego działania obrońców D. O. (1), co do którego obrona miała charakter obligatoryjny, Sąd zobligowany był odroczyć rozprawę, jak również odwołać termin wyznaczony na 22 września 2015r. wobec konieczności ustanowienia obrońcy z urzędu i umożliwienia wyznaczonemu obrońcy przygotowania się do obrony. Na rozprawę w dniu 21 września 2015r. zostało zaplanowane przesłuchanie świadków anonimowych, którzy byli obecni w miejscu wyznaczonym a wyłączną przyczynę odroczenia stanowiła nieobecność obrońców oskarżonego D. O. (1) (k. 8905-8908, t. XLV). Sam oskarżony oświadczył wówczas, że obrońcy ustanawiał nie będzie wnosząc o

wyznaczenie adwokata z urzędu (k. 8906). Na rozprawie Sąd wyznaczył oskarżonemu obrońcę, wskazując jego dane personalne w tej samej dacie, o czym oskarżonego powiadomiono także w formie pisemnej (k. 8912, 9117). Wyznaczona obrońca zapoznała się z aktami sprawy, jak również spotkała się z oskarżonym w areszcie przed terminem rozprawy (k. 9097-9100). Na rozprawie w dniu 26 października 2015r. obrońca wniosła o zwolnienie jej z funkcji podnosząc brak porozumienia z oskarżonym – odmowę współpracy z jego strony i rozmowy na temat sprawy. Oskarżony również wniósł o zwolnienie obrońcy. Potwierdził, że adwokat była u niego w areszcie, jednak ocenił, że nie znała akt z uwagi na zbyt krótki okres od wyznaczenia. Wskazał nadto, że do sprawy o zbrodnię jako obrońcę wyznaczono jemu adwokata bez odpowiedniego doświadczenia a nadto ze specjalizacją z prawa cywilnego. Podniósł, że nie ma zaufania do wyznaczonego adwokata, także dlatego, że obrońca skontaktował się z nim tylko raz i uważa, że po to została wyznaczona taka osoba, aby faktycznie pozbawić go obrony (k. 9117, t. XLVI). Oskarżony zadeklarował jednocześnie, że żona niezwłocznie ustanowi mu innego obrońcę.

Tak szczegółowe przytoczenie okoliczności, w jakich doszło do wyznaczenia oskarżonemu obrońcy z listy obrońców z urzędu, służy wykazaniu negatywnego stosunku oskarżonego do wyznaczonego obrońcy, którego bezpodstawnie dyskredytował jeszcze zanim adwokat przystąpiła do czynności obrończych na rozprawie. Jednoznacznie świadczy o tym

wypowiedź oskarżonego, gdy wskazuje celowe wyznaczenie takiego obrońcy (... taka osoba), który nie będzie realizował jego obrony – pozbawi go obrony. Gdy uwzględnić przy tym, że na linii współpracy oskarżonego z jego dotychczasowymi, ustanowionymi obrońcami, nie tylko nie zaistniały jakiegokolwiek podstawy do rozwiązania stosunku obrony, ale obie strony deklarowały nadal zaufanie, czego wymiernym dowodem jest dalsze reprezentowanie oskarżonego dla potrzeb innych postępowań, w tym uzyskiwane zgody na widzenie (np. k. 8896, 8944, 9742, 9797), to nie ulega wątpliwości, że omówione działania miały charakter instrumentalny. Dalsze wnioski o zmianę obrońcy, systematycznie ponawiane w oparciu o tożsame okoliczności, były wyłącznie konsekwencją tego stanowiska oskarżonego, które zaprezentował na wstępnym etapie podjęcia obrony przez adwokata wyznaczonego z urzędu i sprowadzały się do podnoszenia braku zaufania do osoby obrońcy opartego na kwestionowaniu kompetencji do sprawowania tej funkcji (protokoły rozpraw np. k. 9131, 9204, 9465, 9914, 9923).

Stosunek zaufania zasadniczo leży u podstaw wyznaczenia obrońcy przez samego oskarżonego i jest warunkowany okolicznościami faktycznymi poprzedzającymi udzielenie upoważnienia do obrony. W przypadku obrony wykonywanej przez adwokata wyznaczonego z urzędu więc taka, co do zasady, nie istnieje w czasie podjęcia obrony, bowiem oskarżony nie ma żadnego wpływu na wskazanie, kto jego obrońcą zostanie. Wyznaczona oskarżonemu obrońca zapoznała

się z aktami sprawy, nadto spotkała z oskarżonym w areszcie przed datą pierwszej – z jej perspektywy – rozprawy. Adwokat wskazała, że podczas spotkania oskarżony odmówił współpracy i merytorycznej rozmowy na temat sprawy (k. 9117). To, w powiązaniu z jego oświadczeniem, że wyznaczono mu taką osobę aby faktycznie obrony pozbawić wskazuje na zdyskredytowanie obrońcy zanim ta de facto przystąpiła do obrony. Prawidłowe wykonywanie czynności obrończych nie polega przy tym na realizacji zaleceń, czy wręcz poleceń oskarżonego, któremu obrońca z urzędu został wyznaczony. Obowiązki obrońcy limitowane są kierunkiem jego działań w procesie – jedynie na korzyść oskarżonego, a jednocześnie udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego (art. 86 § 1 i 2 kpk). Analiza akt sprawy, w tym protokołów rozpraw, wskazuje przy tym, że oskarżony z uprawnienia tego korzystał (np. protokół z 27.10.2015r, k. 9131 t. XLVI).

Poddając ocenie zakres czynności podejmowanych przez obrońcę z urzędu oskarżonego stwierdzić należy, że osobiście uczestniczyła w rozprawach (k. 9116, 9131, 9204, 9244, 9271, 9465, 9763, 10027, 10077, 1017910302, 10319, 10356, 10432, 10480, 10597, 10607, 10717, 10732, 10776, 10894, 10921, 11242, 11169, 11187, 11233, 11296), zadawała pytania przesłuchiwanym osobom (np. k. 9136, 9138, 9139, 9272, 9474, 10037, 1039), systematycznie zapoznawała się z aktami (k. 9193, 9241, 9242, 9427, 10164, 10165, 10224, 10363, 10580, 10660), uzyskiwała zgodę na wielokrotne widzenia z oskarżonym (k. 9637), składała wnioski (np.

k. 9696) i środki zaskarżenia na postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, przy czym środek ten stosowany był wobec oskarżonego do 29 lutego 2016r. (k. 9519, 9534, 9886).

W kontekście tych wszystkich okoliczności podnieść także należy, że oskarżony na rozprawie w dniu 26 października 2015r, a więc pierwszej rozprawie z udziałem obrońcy z urzędu, zadeklarował ustanowienie obrońcy (k. 9117). W dniu 3 listopada 2015r. żona oskarżonego udzieliła pełnomocnictwa do jego obrony adwokatowi A. S., który kolejnego dnia stawił się na rozprawę nieprzygotowany do podjęcia obrony. Co przy tym istotne, z osoby tego obrońcy sam oskarżony zrezygnował na terminie rozprawy w dniu 9 listopada 2015r. i już do końca procesu jego obronę sprawowała obrońca z urzędu, co do której nadal składał wnioski o wyznaczenie innego obrońcy (np. k. 9202, 9205 t. XLVI; k. 9245 t. XLVI).

Wobec wszystkich przywołanych okoliczności stwierdzić należy, że prawo do obrony oskarżonego nie zostało naruszone. Oskarżony w toku całego procesu był reprezentowany przez obrońcę, przy czym przez jego znaczną część - obrońcę z urzędu. Trudno przy tym nie dostrzec, analizując zarzuty formułowane wobec obrońcy przez oskarżonego a aktualnie zarzut apelacji, że realizowanie jego obrony przez adwokata wyznaczonego z urzędu wynikało z działań samego oskarżonego i adwokatów reprezentujących go wcześniej. Przypomnieć bowiem należy, że z pisma obrońców, przywołanego już wcześniej, wprost wynika, że ich współpraca z oskarżonym układała się prawidłowo, była oparta na

zaufaniu, także kwestie związane z honorarium obrońców nie były sporne (k. 8895). Tym samym w sprawie nie zaistniały jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające zmianę obrońców. Powyższe potwierdza okoliczność, że po rozwiązaniu stosunku obrończego, adwokaci nadal reprezentowali oskarżonego w innych postępowaniach, pełnomocnictwo dla jednego z nich – autorki apelacji, zostało ponownie udzielone po wyroku Sądu Okręgowego (k. 11394, t. LVI).

Przepis art. 378 § 2 kpk umożliwia zmianę osoby obrońcy z urzędu, jednak tylko na uzasadniony wniosek a taki wymóg spełnia wniosek oparty na okolicznościach na tyle konkretnych i ważnych, że dla zapewnienia realizacji prawa do obrony lub umożliwienia obrońcy spełniania swych zadań, konieczne jest wyznaczenie nowego obrońcy (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 18 lipca 2013r, III KK 51/13). W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie zaistniała. Sposób postępowania oskarżonego wskazuje, że nie był zainteresowany współpracą z wyznaczoną obrońcą, zgłaszając rozliczne i nieuzasadnione zastrzeżenia do kompetencji obrońcy, jej doświadczenia, czy przygotowania do sprawy. Jednocześnie, w takich warunkach, oskarżony zrezygnował z obrony wykonywanej przez adwokata ustanowionego przez żonę. Te wszystkie okoliczności uzasadniają stanowisko Sądu Okręgowego konsekwentnie wyrażane w postanowieniach odmawiających uwzględnienia wniosków o zmianę obrońcy. Choć ta okoliczność ma drugorzędne znaczenie, trudno nie wskazać, że w wyniku rozpoznania skargi oskarżonego

na reprezentującą go adwokat, także (...) w W. przeprowadziła postępowanie wyjaśniające, nie znajdując potwierdzenia dla formułowanych wobec adwokata zarzutów (k. 9921).

Apelacja obrońcy oskarżonego C. S. adw. K. M..

W zakresie czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia (z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk):

1. Naruszenie prawa procesowego – art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez niecałościową i dowolną ocenę dowodów, w szczególności dowodu z wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w sprawie V K 130/06 prowadzącą do błędnego przyjęcia, że czyn z uprzedniego ukarania jak również i obecny należą do katalogu z art. 64 § 2 kk, co doprowadziło do bezpodstawnego zastosowania tego przepisu.

Zarzut bezzasadny.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybień podniesionych w zarzucie, ani innych, które uzasadniałyby stanowisko skarżącego o braku faktycznych podstaw do przypisania oskarżonemu C. S. odpowiedzialności w warunkach multirecydywy - art. 64 § 2 kk - co do czynu zarzucanego mu w pkt. II a zatem wzięcia przemocą zakładnika w osobie S. A. i żądania za jego uwolnienie okupu.

Wbrew twierdzeniu obrońcy, oskarżony C. S. będąc skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk, po odbyciu

łącznie kary co najmniej roku pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat od jej odbycia, ponownie popełnił umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 19 października 2006r. w sprawie V K 130/06 oskarżonemu została wymierzona kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23 listopada 2004r. do 23 maja 2009r. Kara łączna objęła kary jednostkowe z dwóch wyroków – Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lutego 2006r. w sprawie V K 38/05 oraz Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 18 października 2005r. w sprawie III K 66/05. Przywołanym wyrokiem, Sąd Okręgowy w Białymstoku skazał oskarżonego za przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. wzięcia zakładnika w celu zmuszenia do zapłacenia określonej kwoty za jego uwolnienie, przy czym w trakcie przetrzymywania oskarżony znęcał się nad nim psychicznie i fizycznie bijąc po całym ciele i powodując naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający 7 dni (k. 1684-1685 odpis wyroku, zaliczony k. 10970 t. LV, za ten sam czyn w sprawie III K 130/05 Sądu Okręgowego w Białymstoku został skazany oskarżony D. O. (1)).

Przestępstwo wzięcia zakładnika z art. 252 § 1 kk ustawodawca zakwalifikował do kategorii przestępstw przeciwko porządkowi publicznemu, przy czym przedmiot jego ochrony jest szerszy, aniżeli to wynika z tytułu rozdziału XXXII. Jak słusznie podnoszą przedstawiciele doktryny, ujęto tam przestępstwa, które właśnie ze

względu na przedmiot ochrony trudno przyporządkować do innych rozdziałów - nie może on być sprecyzowany in abstracto, a często jest złożony i obejmuje więcej, niż jedno dobro prawne (tak m. in. w Komentarzach do Kodeksu karnego M. Mozgawy, LEX/el.2020, podobnie A. Marek LEX 2010, obaj autorzy odwołują się w tym zakresie do Uzasadnienia projektu rządowego Kodeksu karnego, Kodeksu postępowania karnego i Kodeksu karnego wykonawczego, Warszawa 1997, str. 202-203; podobnie w komentarzu do Kodeksu karnego pod red. A. Zolla, LEX/el, także w postanowieniu Sądu Najwyższego z 28.03.2002r, I KZP 3/02 OSNKW 2002/5-6/41).

Głównym przedmiotem ochrony art. 252 § 1 kk jest niezagrożone niedozwolonym przymusem funkcjonowanie organów państwowych, samorządowych, instytucji, organizacji a także osoby fizycznej lub prawnej albo grupy osób, drugim - często określanym jako uboczny - jest natomiast życie, zdrowie lub wolność człowieka (tak w przywołanych wyżej komentarzach i postanowieniu SN w sprawie I KZP 3/02). Zważywszy na podkreślone już na etapie prac legislacyjnych trudności z przyporządkowaniem przestępstw ujętych w rozdziale XXXII kodeksu karnego do innych rozdziałów, nie sposób przyjąć, by na gruncie art. 252 kk zdrowie i życie człowieka miało charakter drugorzędny, zatem mniej istotny. Choć w systematyce kodeksu karnego wspólność rodzajowa przedmiotu ochrony stanowi zasadnicze kryterium wyodrębnienia w ramach rozdziałów przepisów określających typy czynów zabronionych, to przy przestępstwach o

złożonym przedmiocie ochrony ich przydzielenie do określonego rozdziału nie oznacza automatycznie, że inne dobro, które przepisy te w założeniu ustawodawcy miały chronić, z racji samej klasyfikacji w kodeksie, ochronę taką traci. Abstrahując od uwarunkowań rozpoznawanej sprawy, jako przykład oczywistej wadliwości przeciwnego wniosku przywołać należy art. 134 kk, w którym stypizowano zbrodnię zamachu na życie Prezydenta. Przepis ten ustawodawca przyporządkował do rozdziału XVII kodeksu obejmującego przestępstwa przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej i choć zasadniczym-głównym przedmiotem jego ochrony jest bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej w osobie jej najważniejszego przedstawiciela, to nie ulega wątpliwości, że przedmiotem ochrony art. 134 kk, i to równie istotnym, jest życie prezydenta.

Podobna argumentacja ma zastosowanie do przestępstwa z art. 207 § 1 kk, którego przedmiotem ochrony, zgodnie z przyporządkowaniem ustawodawcy, jest prawidłowe funkcjonowanie rodziny i instytucja opieki, gdy w sposób oczywisty znęcanie się fizyczne i psychiczne nad osobą najbliższą godzi w zdrowie i życie.

Tym samym, przy przestępstwach o złożonym przedmiocie ochrony, ich wymuszone systematyką kodeksu przyporządkowanie do konkretnego rozdziału nie oznacza, by te dobra chronione, których nazwa rozdziału nie obejmuje, ochronę taką traciły.

Przestępstwo z art. 252 kk godzi w porządek prawny zasadniczo wtedy, gdy wzięcie zakładnika

służy wymuszeniu określonego zachowania - decyzji organu państwowego lub samorządowego, w takim bowiem układzie jest to czyn skierowany przeciwko instytucjom państwa. W praktyce orzeczniczej, w tym realiach rozpoznawanej sprawy, przestępstwo to ma charakter czysto kryminalny - wyłącznym celem działania oskarżonych było zmuszenie rodziny S. A., a zatem osób fizycznych, do zapłaty konkretnej, znacznej sumy pieniężnej z tytułu okupu, w zamian za jego uwolnienie. Nie kwestionując zatem klasyfikacji ustawodawcy, że także taki czyn godzi w porządek publiczny, nie sposób zaakceptować stanowiska, by to wyłącznie ochrona tego dobra

determinowała charakter tego przestępstwa. Wzięcie zakładnika ze swej istoty odbywa się wbrew woli osoby pokrzywdzonej i zawsze godzi w jej zdrowie, co najmniej psychiczne, a nadto, jak w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy, połączone jest ze stosowaniem przemocy powodującej różnego rodzaju skutki w sferze zdrowia fizycznego. Tym samym zdrowie, życie i wolność człowieka na gruncie art. 252 kk podlegają takiej ochronie jak porządek publiczny.

Uwzględniając powyższe, w kontekście oceny podstaw do przypisania oskarżonemu C. S. recydywy wielokrotnej, podnieść należy, że przywołanym już wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III K 66/05 został on skazany na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk polegające na wzięciu zakładnika w celu uzyskania okupu

za jego uwolnienie z fizycznym i psychicznym znęcaniem się nad nim podczas przetrzymywania. Tym samym, w warunkach recydywy zwykłej z art. 64 § 1 kk, C. S. został skazany na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu oraz zdrowiu i życiu. Kara orzeczona za to przestępstwo została następnie objęta węzłem kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego dla Warszawy-Pragi w Warszawie z dnia 19 października 2006r. w sprawie V K 130/06 a oskarżony odbył ją w okresie od 23 listopada 2004r. do 23 maja 2009r. W sprawie rozpoznawanej, oskarżonemu przypisano natomiast popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 28 marca do 4 kwietnia 2013r., wzięcie przemocą jako zakładnika S. A., w celu zmuszenia jego żony do zachowania polegającego na rozporządzeniu mieniem w postaci zapłaty okupu za jego uwolnienie, tj. przestępstwo kwalifikowane z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 k w zw. z art. 11 § 2 kk. Tym samym, oskarżony w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności orzeczonej w warunkach art. 64 § 1 kk, ponownie popełnił przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu ale jednocześnie zdrowiu i życiu, co sprawia, że wobec C. S. zaistniały warunki do przypisania jemu odpowiedzialności z art. 64 § 2 kk.

Odnosząc się do argumentów skarżącego zasadniczo zgodzić się należy, że dla przyjęcia multirecydywy, sprawca, w określonej konfiguracji (ponownie), musi dopuścić się jednego z przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 kk i przy przestępstwach

określonych rodzajowo, a tak jest w przypadku przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, zasadniczo będą to czyny z konkretnego rozdziału kodeksu karnego. Treść art. 64 § 2 kk nie upoważnia jednak do wniosku, że mogą to być wyłącznie przestępstwa z rozdziału XIX. Skoro bowiem ustawodawca przewidział przestępstwa o złożonym przedmiocie ochrony obejmującym także zdrowie i życie człowieka i przyporządkował je do innych rozdziałów kodeksu, to nie ma powodów, by sprawca dopuszczając się takiego czynu, przy spełnieniu wszystkich pozostałych warunków ujętych w art. 64 § 2 kk, nie odpowiadał jako multirecydywista wówczas, gdy taki czyn ponownie popełnia.

Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym stanowiska prokuratora wyrażonego w odpowiedzi na apelację, by podstawę do oceny czynu oskarżonego w warunkach art. 64 § 2 kk stanowiło ustalenie, że ponownie popełnił on przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy. O ile w rozpoznawanej sprawie, za oskarżycielem, Sąd trafnie przyjął, że działanie oskarżonego i pozostałych sprawców było znamionowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci żądania a w efekcie uzyskania okupu za uwolnienie zakładnika, to ustalenie to znalazło słuszne odzwierciedlenie w przyjęciu kumulatywnej kwalifikacji prawnej obejmującej art. 282 kk a zatem wymuszenie rozbójnicze stanowiące przemocowe przestępstwo przeciwko mieniu. Przestępstwa tego oskarżony nie dopuścił się jednak ponownie w rozumieniu art. 64 § 2 kk, do takiego ustalenia nie uprawnia bowiem skazanie z wyroku Sądu Okręgowego

w Białymstoku w sprawie III K 66/05. W przywołanej sprawie, Sąd skazał oskarżonego za przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk a zatem ocena prawna czynu nie obejmowała przestępstwa przeciwko mieniu popełnionego z użyciem przemocy, skoro własność (mienie) nie jest przedmiotem ochrony art. 252 kk i art. 189 kk. W konsekwencji, choć ocena prawna czynu oskarżonego przyjęta przez Sąd Okręgowy w Białymstoku pozostaje nieadekwatna do jego opisu, to skutkuje brakiem możliwości przyjęcia, że czyn przypisany oskarżonemu w sprawie rozpoznawanej stanowi przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy popełnione ponownie w rozumieniu art. 64 § 2 kk.

2. Naruszenie art. 7 kpk i art. 410 kpk co doprowadziło do błędnego przyjęcia działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, gdy materiał dowodowy wskazuje na możliwość przyjęcia działania co najwyżej z zamiarem ewentualnym, co skutkowało bezpodstawnym skazaniem, przy zastosowaniu art. 11 § 2 k, za czyny z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk, które wymagają zamiaru bezpośredniego kierunkowego.

Zarzut bezzasadny.

U jego podstaw legło niewątpliwie uchybienie w uzasadnieniu wyroku, które skarżący dostrzegł i wskazał w apelacji. Rację ma obrońca, że na str. 195 Sąd wskazał, że każdy z oskarżonych biorąc

udział w porwaniu pokrzywdzonego przynajmniej godził się na zaistniałą sytuację podnosząc jednocześnie, że z pełną świadomością w niej uczestniczył. Takie sformułowanie nie świadczy jednak o przyjęciu przez Sąd, by oskarżeni, w tym C. S., działali w zamiarze ewentualnym. Wprost temu przeczą ustalenia faktyczne poczynione na str. 15 i następnej uzasadnienia a nadto kompleksowa ocena prawna zachowania oskarżonych, w której Sąd przyjmuje, że przestępstwo wzięcia zakładnika z art. 252 § 1 kk ma charakter umyślny i wymaga zamiaru bezpośredniego a niewątpliwie wszyscy oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu nie tylko ze sobą, ale także z innymi nieustalonymi sprawcami wyczerpali znamiona porwania od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej (m. in. k. 194-195). W konsekwencji ten zapis w uzasadnieniu, na który powołuje się obrońca w żadnej mierze nie wskazuje na wadliwość ustaleń, czy ocen Sądu w zakresie strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu C. S. przestępstwa z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Niezależnie od powyższego, zasadnicze znaczenie w sprawie ma treść wyroku a zatem ustalenia odzwierciedlone w opisie czynu, te zaś wskazują na przypisanie oskarżonemu działania z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Ustalenia te wynikają z kompleksowej oceny okoliczności sprawy, w tym warunków w jakich u sprawców powstał zamiar uprowadzenia S. A., który Sąd ustalił jako nagły. Zrekonstruowane działania oskarżonych związane ze sposobem postępowania

wobec pokrzywdzonego w czasie jego uprowadzenia, a następnie przetrzymywania, w czasie którego kierowano do żony S. A. żądania zapłaty okupu jako warunku jego uwolnienia, nie pozostawia wątpliwości w zakresie przyjęcia działania oskarżonych, w tym C. S., z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

3. *Obraza przepisów postępowania – art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 w zw. z art. 585 pkt 2 i 4 kpk w zw. z art. 586 § 1 kpk w zakresie sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań M. D. i A. D..*

Zarzut bezzasadny.

Sąd Okręgowy nie uchybił regulacji art. 391 § 1 kpk, bowiem przepis ten daje możliwość odczytania protokołów zeznań świadków m. in. w takich warunkach faktycznych, jakie zaistniały w rozpoznawanej sprawie.

Świadkowie M. i A. D. w czasie prowadzenia postępowania na etapie rozprawy głównej przebywali poza granicami Polski. Z treści nadesłanych przez nich pism wynikało, że mieszkali wówczas w Szwajcarii, a M. D., z uwagi na obowiązki zawodowe, przebywał w C. (k. 10021-10022, t. LII). Tym samym świadkowie nie tylko w sposób długotrwały, ale na stałe przebywali za granicą. Nie jest przy tym uprawnione stanowisko obrońcy, by Sąd nie podjął jakiegokolwiek próby doręczenia wezwań, skoro wprost przeczą temu dokumenty zawarte w aktach sprawy. Wynika z nich, że na przestrzeni roku podejmowano czynności zmierzające do ustalenia miejsca pobytu świadków i

doręczenia im wezwań (np. k. 7848, 7919, 8365, 9586, 9629).

Przepis art. 391 § 1 kpk nie uzależnia decyzji o odczytaniu zeznań świadka przebywającego za granicą od spełnienia dodatkowych warunków, nie odwołuje się w szczególności do rangi takiego dowodu dla czynienia ustaleń faktycznych. W praktyce orzeczniczej przyjmuje się, że te przepisy, które wprowadzają odstępstwo od zasad reguł procesu, a do takich należy zasada bezpośredniości, należy stosować wyjątkowo i tak też Sąd uczynił w rozpoznawanej sprawie. Skoro przez okres ponad roku podejmowano nieskuteczne próby wezwania świadków a ich efektem były przytoczone wyżej oświadczenia świadków co do stałego miejsca zamieszkania i prowadzenia działalności zawodowej poza granicami Polski i bez planów na pobyt tu, to Sąd Okręgowy ponad wymogi przewidziane w art. 391 § 1 kpk zrealizował warunki do odstąpienia od bezpośredniego ich przesłuchania na rozprawie.

Niezależnie od powyższego, wbrew twierdzeniu obrońcy, zeznania małż. D., a w szczególności M. D. nie mają także takiej rangi w realiach rozpoznawanej sprawy, jak skarżący próbuje im nadać, w szczególności dla rozstrzygnięcia nie był to ani jedyny, ani istotny dowód. Oskarżony C. S. złożył obszernie wyjaśnienia, potwierdził wydarzenia, które zostały ujęte w akcie oskarżenia, w szczególności przyznał fakt, że M. G. (1) zaproponował mu udział w odzyskaniu dla M. D. skradzionych rzeczy, swój udział w spotkaniu z M. D., czy wprowadzenie do interesu oskarżonego D. K.. Poza sporem pozostaje przy tym okoliczność, że

M. D. nie uczestniczył w innych spotkaniach z udziałem oskarżonego C. S., a w szczególności w spotkaniu w dniu 28 marca 2013r, gdy doszło do uprowadzenia S. A. i dalszych działaniach związanych z jego przetrzymywaniem i przekazaniem okupu. W konsekwencji nie ma racji obrońca oskarżonego, gdy podnosi, że sama ranga dowodu z zeznań M. D. wykluczała możliwość odstąpienie od bezpośredniego przesłuchania tego świadka na rozprawie.

Obrońca oskarżonego błędnie przy tym wskazuje na możliwość przesłuchania świadków w drodze pomocy prawnej w trybie art. 177 § 1a kpk, skoro tryb ten nie może mieć zastosowania do świadków przebywających za granicą. Odnosząc się natomiast do stanowiska skarżącego w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadków D. w drodze międzynarodowej pomocy prawnej (k. 10183, t. LI), stwierdzić należy, że zgodnie z art. 585 kpk w tym trybie mogą być dokonywane niezbędne czynności postępowania karnego a za taką czynność uznaje się przesłuchanie świadka ale wtedy, gdy w ogóle nie był on przesłuchany, która to sytuacja w sprawie nie zaistniała (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2003r. II KK 55/02, LEX 75455). Nadto, przesłuchanie w takim trybie, niezależnie od tego, czy jest realizowane przez polskie przedstawicielstwo dyplomatyczne, czy zagraniczny organ procesowy, nie mogłoby spowodować takiego przebiegu czynności, która umożliwiałaby zadawanie pytań osobom przesłuchiwanym, a tego zasadniczo domaga się skarżący.

4. Naruszenie art. 410 kpk przy ustaleniu wysokości szkody poprzez pominięcie, że podczas postępowania ujawniono i zatrzymano 19 banknotów po 500 euro przez C.S. i 9 banknotów po 500 euro w placówce (...) Banku (...), co doprowadziło do błędnego ustalenia aktualnej i realnej szkody.

Zarzut częściowo zasadny.

Rację ma obrońca, że w toku postępowania zabezpieczono kilkadziesiąt banknotów o nominałach 500 euro pochodzących z pakietu okupowego przekazanego oskarżonemu, z czego 19 podczas przeszukania oskarżonego C. S. a pozostałe zostały ujawnione w kantorach, banku i u osoby fizycznej (k.731-739, k.1039, k.2037, k.3105-3107, k.11339-11340, k.11353-11354). Banknoty zabezpieczone przy oskarżonym niewątpliwie stanowią przedmioty pochodzące z przestępstwa a ponieważ zostały przekazane przez żonę S. A. jako okup podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu (art. 44 § 5 kk). Tym samym, rację ma obrońca, gdy podnosi, że wysokość szkody podlegającej naprawieniu powinna zostać obniżona o kwotę 9.500 euro (19 x 500 euro).

Zasada ta nie ma jednak zastosowania do pozostałych zabezpieczonych banknotów, w tym tych, na które wskazuje obrońca, a które ujawniono w Banku (...) w B. podczas ich wpłacania przez A. P. (2) (k. 3105-3107).

Zgodnie z art. 169 kc, jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje

ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze (§ 1). Paragraf 2 przepisu, dotyczący m. in. rzeczy skradzionych, dla uzyskania ich własności przez nabywcę, wprowadza wymóg upływu trzech lat od chwili skradzenia, wprost stanowiąc, że ograniczenie to nie dotyczy pieniędzy. Sąd Okręgowy w toku postępowania, na podstawie art. 230 § 2 kpk, ale odwołując się do przywołanej regulacji prawa cywilnego, słusznie zatem pozostałe zabezpieczone banknoty zwrócił właścicielom kantorów, bankowi i osobie fizycznej, skoro podmioty te weszły w ich posiadanie w dobrej wierze, co jest równoznaczne z nabyciem własności (k.7512-7513, t. XXXVIII; k.9954-9955, t. L).

Tym samym, wysokość szkody podlegającej naprawieniu przez oskarżonych nie podlega pomniejszeniu o wartość nominalną wszystkich banknotów, które pochodziły z pakietu okupowego i zostały zabezpieczone w toku postępowania, a jedynie tych ujawnionych przy oskarżonym C. S..

5. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia we właściwym stopniu okoliczności łagodzących a tym samym korzystnych dla oskarżonego.

Zarzut apelacji jest o tyle słuszny, o ile wykazuje brak zróżnicowania kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do kary orzeczonej wobec współoskarżonego D. O. (1), którą to okoliczność w toku postępowania apelacyjnego słusznie akcentował także sam oskarżony. Wobec C.

S. zachodzą bowiem okoliczności o charakterze łagodzącym, które powinny znaleźć odzwierciedlenie w stopniu dolegliwości orzeczonej sankcji.

W pierwszej kolejności stwierdzić jednak należy, że chybione i to w stopniu oczywistym jest stanowisko skarżącego, by rola oskarżonego w uprowadzeniu S. A. była podrzędna. Z samej istoty tego przestępstwa wynika jego złożony charakter skutkujący realizacją czynu w warunkach współsprawstwa. Oskarżony C. S. uczestniczył w nim na każdym etapie, a zatem w okresie poprzedzającym samo uprowadzenie a obejmującym ustalenie warunków wykupu skradzionych przedmiotów, brał aktywny udział w uprowadzeniu pokrzywdzonego będąc kierowcą pojazdu, w którym ulokowano pokrzywdzonego i przewieziono do P., pilnował tam pokrzywdzonego, brał następnie udział w jego przewożeniu do mieszkania przy ul. (...), partycypował w podziale środków przekazanych w ramach pakietu okupowego. W konsekwencji, wbrew twierdzeniu obrońcy, rola C. S. w uprowadzeniu S. A. nie miała charakteru podrzędnego, a wręcz przeciwnie, była znaczna, wręcz zasadnicza, stanowiąc istotny wkład w realizację planu przestępczego.

Rację ma jednak obrońca, że oskarżony przyznał się do czynu a przy jego realizacji nie stosował wobec pokrzywdzonego przemocy. Ta ostatnia okoliczność wprost wynika z zeznań pokrzywdzonego. S. A. podawał, że podczas jego przetrzymywania wielokrotnie rozmawiał z oskarżonym, który uspokajał go. Nadto, choć to

oskarżony C. S. uniemożliwił pokrzywdzonemu ucieczkę z domu na działce w P., to nawet wówczas nie użył wobec niego siły wskazując, że nic mu się nie stanie a oni chcą tylko zarobić. W konsekwencji, także taki sposób postępowania oskarżonego w stosunku do S. A., korzystnie różnicuje jego sytuację w odniesieniu do oskarżonego D. O. (1), któremu przypisano także realizację wobec pokrzywdzonego znamion art. 280 § 1 kk.

W omówionych okolicznościach, wobec oskarżonego C. S. zachodzą warunki do korzystniejszego ukształtowania wymiaru orzeczonej wobec niego kary. To skutkowało zmianą wyroku i orzeczeniem kary 10 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kara w tak przyjętym wymiarze jest sankcją sprawiedliwą i zasłużoną, spełnia kryteria art. 53 kk, w tym uwzględnia indywidualne okoliczności dotyczące oskarżonego a związane z czynem i zachowaniem oskarżonego przy jego wykonaniu. Uwzględniając jednocześnie okoliczność, że oskarżony odpowiada w warunkach art. 64 § 2 kk, nieuprawnione jest jego oczekiwanie, by kara została złagodzona poniżej wymiaru przyjętego przez Sąd Apelacyjny a w szczególności, by została ukształtowana na poziomie kary orzeczonej wobec oskarżonego D. K..

Zarzuty co do czynu z pkt. III aktu oskarżenia (art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk).

1. Naruszenie przepisów postępowania – art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk – poprzez niecałościową ocenę dowodów i pominięcie okoliczności wynikających z ich części, co

doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu z art. 286 § 2 kk.

Zarzut bezpodstawny. Dostrzegając ułomności w sferze motywacyjnej zaskarżonego wyroku, nie sposób uznać, by przypisując oskarżonemu winę w zakresie czynu z pkt III. aktu oskarżenia, po modyfikacji jego opisu, Sąd uchybił wskazaniom przywołanych w zarzucie przepisów a w konsekwencji poczynił błędne ustalenia faktyczne.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony C. S. w okresie poprzedzającym uprowadzenie S. A., w ramach współsprawstwa co najmniej z D. O. (1), kierował wobec pokrzywdzonego żądania korzyści majątkowej w zamian za zwrot przedmiotów skradzionych z domu małż. D.. Ustalenie to znajduje oparcie w szeregu dowodów, przede wszystkim zeznaniach pokrzywdzonego, wyjaśnieniach M. G. (1) a częściowo samego C. S.. Zeznania S. A. i wyjaśnienia M. G. (1) na okoliczność przebiegu poszczególnych spotkań, których przedmiot obejmował warunki wykupu skradzionej biżuterii, w zakresie przedmiotu tych spotkań są zgodne. Wobec ich treści nie ulega wątpliwości w jakim celu i charakterze uczestniczył w nich oskarżony C. S.. Niezależnie od treści przywołanych dowodów, które w tym zakresie Sąd słusznie uznał za wiarygodne, sam oskarżony nie neguje udziału w spotkaniu z M. D. a także wizyty w hotelu u S. A.. C. S. przyznał, że w pokoju hotelowym pokrzywdzonego przeliczał pieniądze, które były przeznaczone na wykup biżuterii i udał się tam po to, by stwierdzić,

że pokrzywdzony środkami na ten cel dysponuje. Sfinalizowaniem omówionych działań miało być przekazanie pieniędzy przez S. A. w dniu 28 marca 2013r. w zamian za wydanie skradzionych rzeczy, a okoliczność, że pokrzywdzony nie dysponował na spotkaniu pełną kwotą spowodowała jego uprowadzenie. Podkreślić przy tym należy, co bezsporne, że C. S. uczestniczył w spotkaniu bezpośrednio poprzedzającym uprowadzenie S. A., jak i wywiezieniu pokrzywdzonego do P..

W konsekwencji, wobec tak ukształtowanego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy słusznie uznał za udowodnione, że oskarżony miał nie tylko świadomość działań podejmowanych wobec S. A., ale z perspektywy realizacji celu sprawców, aktywnie w nich uczestniczył na każdym etapie. Przy tak ukształtowanej podstawie dowodowej wyroku sytuowanie C. S. jako biernego obserwatora i uczestnika spotkań organizowanych przez M. G. (1), jak twierdzi skarżący, pozostaje w oczywistej sprzeczności z całokształtem zgromadzonych w sprawie dowodów godząc także w elementarne zasady logiki.

Nie jest tym samym słuszne stanowisko obrońcy, że oskarżony nie zrealizował znamion występku z art. 286 § 2 kk wobec braku możliwości przypisania mu działania w zamiarze bezpośrednim. Wiedza oskarżonego co do tego, w jakim procederze uczestniczy, stanowisku skarżącego wprost przeczy.

Dla oceny prawnej zachowania oskarżonego bez znaczenia

pozostaje również to, w jaki sposób i na jakich warunkach S. A., po odzyskaniu biżuterii - wykupieniu, miał ją przekazać właścicielom, czyli małż. D.. Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na oczekiwania finansowe oskarżonych i innych współdziałających z nimi osób, które deklarowały posiadanie przedmiotów pochodzących z kradzieży, M. D. nie miał możliwości ich wykupienia. Z tego też powodu, za pośrednictwem M. G. (1), podjął się tego S. A.. On prowadził ustalenia co do warunków finansowych i organizacji wydania biżuterii, tym samym to wobec niego sprawcy, wśród nich C. S., formułowali żądania w zakresie wysokości kwoty za wykup biżuterii. To, czy S. A., przy późniejszym rozliczeniu z M. D., miał osiągnąć korzyść, pozostaje zatem bez znaczenia dla oceny prawnej zachowania C. S..

Odnosząc się do ustawowych znamion przestępstwa z art. 286 § 2 kk wskazać należy, że ujęte tam żądanie w znaczeniu słownikowym oznacza domaganie się, wymaganie czegoś od innej osoby. W doktrynie przyjmuje się, że żądanie jako znamię ujętego w tym przepisie przestępstwa należy rozumieć jako oświadczenie woli sprawcy skierowane do określonej osoby w celu uzyskania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy. Treść tak rozumianego żądania nie musi być wyartykułowana słownie, ale musi być wyrażona w taki sposób, by była jednoznaczna (Komentarz pod red. A. Zolla do art. 286 § 2 kk, WK 2016, teza 154). Uwzględniając przebieg spotkań oskarżonego C. S. m. in. z pokrzywdzonym, nie ulega wątpliwości, że oskarżony reprezentował stanowisko sprawców deklarujących posiadanie

skradzionych rzeczy, a w tym ustalał warunki i cenę ich wykupu, co wynika także z jego wyjaśnień. Takie działanie realizuje znamię żądania ujęte w art. 286 § 2 kk, co wyklucza odmienny pogląd autora apelacji.

Słuszności ustaleń Sądu Okręgowego w analizowanym aktualnie zakresie nie mogą podważyć okoliczności dotyczące sytuacji procesowej współoskarżonych, do których skarżący odwołuje się w apelacji i z których wywodzi nieuprawnione wnioski. Sytuacja każdego z oskarżonych podlega indywidualnej ocenie, bowiem w oparciu o tożsame źródła dowodowe może kształtować się odmiennie. To sprawia, że odwoływanie się do ocen i ustaleń Sądu dotyczących współoskarżonych nie może być skuteczne w stosunku do C. S..

2. Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 64 § 2 kk w zw. z art. 286 § 2 kk poprzez błędne zastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy popełniony przez oskarżonego czyn nie mieści się w katalogu przestępstw tam wymienionych, gdyż art. 286 § 2 kk w swoich znamionach nie zawiera przemocy ani groźby jej użycia a zatem oskarżony nie mógł być skazany w warunkach art. 64 § 2 kk.

Obrońca słusznie wskazał, że wobec charakteru występku z art. 286 § 2 kk, Sąd wadliwie przyjął odpowiedzialność oskarżonego w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk. Żądania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy z art. 286 § 2 kk należy do przestępstw przeciwko mieniu. Taki

czyn może stanowić podstawę do przyjęcia recydywy z art. 64 § 2 kk, ale wyłącznie wówczas, gdy w konfiguracji wskazanej w przywołanym przepisie, sprawca popełni jako ponowne nie jakiegokolwiek przestępstwo przeciwko mieniu, ale jedno z przestępstw tam wymienionych (rozbój lub kradzież z włamaniem) lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Przypisany oskarżonemu czyn żadnego z tych kryteriów nie spełnia, tym samym słusznie obrońca wywodzi, że Sąd Okręgowy z oczywistą obrazą art. 64 § 2 kk przepis ten przyjął w kwalifikacji prawnej czynu. Uwzględnienie powyższego zarzutu skutkowało zmianą wyroku poprzez ustalenie, że oskarżony czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w dniu 23 maja 2009r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 19 października 2006r. w sprawie V K 130/06 m. in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Apelacja adw. P. A. – obrońcy oskarżonego C. S..

1. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 2 § 1 ust. 2 i § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 172 kpk oraz art. 177 § 1 kpk, art. 207 § 1 kpk, art. 147 § 1, 2 i 4 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez nie przeprowadzenie dowodów z

zesań B. K., I. B., K. K. (1) i M. D., nie przeprowadzenie konfrontacji S. A. i W. S. oraz nie przesłanie oskarżonemu do aresztu płyty, której nie udało się odtworzyć.

Niezależnie od ułomności samej konstrukcji zarzutu, w którym skarżący poza wskazaniem przepisów pozostających w związku z jego przedmiotem, przywołał także te dotyczące podstawowych zasad procesowych (art. 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 9 § 1 kpk) nie sposób podzielić stanowiska, by Sąd Okręgowy orzekał w oparciu o niekompletny materiał dowodowy.

Dowodem w procesie karnym jest tylko taki dopuszczalny przez prawo procesowe środek, który służy dokonaniu ustaleń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia (A. Gaberle, „Dowody w sądowym procesie karnym...”, Warszawa 2010). Zatem nie ma charakteru dowodu każdy środek, który w jakimkolwiek stopniu pozostaje, a tym bardziej może pozostawać w związku z przedmiotem postępowania. Sąd Okręgowy oddalając wnioski dowodowe o przesłuchanie B. K., I. B. i K. K. (1) słusznie uznał, że osoby te nie dysponują wiedzą istotną dla przedmiotu postępowania (k. 9212, t. XLVI; k.9927 t. L). Powołane osoby to funkcjonariusze policji, którzy w toku śledztwa czynili ustalenia co do osoby pokrzywdzonego, także na terytorium Szwecji, czyli kraju jego stałego zamieszkania. Skarżący formułując zarzut braków dowodowych nie wskazał żadnego argumentu uzasadniającego ocenę, by wiedza przywołanych osób mogła mieć choć potencjalne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Kryteria oceny

dowodów określa art. 7 kpk a dokonując analizy wypowiedzi S. A., Sąd wskazaniom tego przepisu nie uchybił. Próby podważania zeznań świadka poprzez dyskredytowanie jego osoby, a taki był wyłącznie cel składania wniosków dowodowych o przesłuchanie przywołanych funkcjonariuszy, nie mogły być skuteczne. Oceny wartości wypowiedzi przesłuchiwanym w sprawie osób Sąd dokonuje przez pryzmat wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, nie zaś życiorysu świadka, przedmiotu jego działalności, czy charakter powiązań z określonymi środowiskami. Skoro zatem wskazane przez obrońcę osoby nie mogły dysponować wiedzą istotną dla rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy, to brak ich przesłuchania na okoliczność aktywności zawodowej pokrzywdzonego nie stanowi uchybienia, o jakim mowa w art. 438 pkt 2 kpk.

Przywołana argumentacja ma zastosowanie także do zarzutu nieprzeprowadzenia konfrontacji pokrzywdzonego ze świadkiem W. S. (k.10182-10183, t. LI). Niezależnie od argumentów wskazanych w postanowieniu Sądu Okręgowego w tym przedmiocie podnieść należy, że przepis art. 172 kpk nie nakłada na organ procesowy obowiązku konfrontacji w każdym wypadku sprzeczności w treści oświadczeń przesłuchiwanym osób i decyzję co do tej fakultatywnej czynności pozostawia do uznania organu procesowego (por. postanowienia SN z 27.02.2001r., III KKN 484/99, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 9, poz. 5; z 29.05.2008r., V KK 99/08, Prok. i Pr.-wkł. 2008, nr 12, poz. 19). Świadek W. S. rzeczywiście zeznał, że w czerwcu 2013r. w S. spotkał się z S. A., który w rozmowie

miał kwestionować fakt porwania i wskazywać na wmanipulowanie go w sytuację przez żonę. Sąd Okręgowy dokonał oceny zeznań obu świadków i argumenty, które przywołał w tym zakresie, w szczególności co do wartości relacji świadka W. S. dla czynionych w sprawie ustaleń faktycznych, uzasadniają odstąpienie od czynności konfrontacji (k. 179-180 uzasadnienia). Dokonana przez Sąd ocena wartości tych dowodów jest zgodna z regułami art. 7 kpk i pozwoliła na poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, co świadczy o tym, że oddalenie wniosku nie mogło mieć wpływu na treść wyroku.

Odnosząc się do stanowiska obrońcy, by naruszono prawo do obrony oskarżonego poprzez przesłanie mu do aresztu płyty DVD z nagraniami monitoringu, której nie mógł odtworzyć, to kwestia ta została omówiona przez Sąd Apelacyjny przy ocenie zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego D. O. (1). Przywołując tam wskazaną argumentację, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że ranga tych nagrań dla oskarżonych rosła w miarę czasu trwania procesu, gdy ich rzeczywista wartość dla ustaleń faktycznych w sprawie jest znikoma. Co do oskarżonego C. S., to na etapie śledztwa nie wykazywał on zainteresowania zabezpieczonym monitoringiem, choć wiedzę w tym zakresie już wówczas posiadał.

Sąd Apelacyjny nie dostrzega istotnych uchybień w zakresie sposobu przeprowadzenia dowodu z nagrań na rozprawie, nie sposób także stwierdzić, z czego oskarżeni wywodzą tak istotną ich rangę. Powtórzyć zatem należy, że w toku śledztwa prokurator

uzyskał takie nagrania, który przy uwzględnieniu jego efektów a zatem ustaleń wynikających z wówczas zgromadzonych dowodów, możliwe były do zabezpieczenia. Do akt załączono zatem nagrania z monitoringu hotelu (...) (28 marca 2013r.), ze Spółdzielni Mieszkaniowej (...), ul. (...). (...) (28.03 i 3-4.04.2013r.), ze stacji paliw S. (noc z 3 na 4.04.2013r.) i Komisariatu Policji na U., gdzie oskarżeni C. S. i D. K. realizowali dozór i to także po uprowadzeniu S. A.. Tym samym, w śledztwie zabezpieczono te nagrania, które mogły mieć znaczenie dla rekonstrukcji zdarzeń będących jego przedmiotem. Już wówczas dokonano odtworzenia a w efekcie oględzin nagrań z monitoringów, w tym ze stacji paliw S. z nocy z 3 na 4 kwietnia 2013r. (k. 1374-1376) i wejścia do hotelu (...) z 28 marca 2013r. (k. 2322-2324). W toku postępowania sądowego, w uwzględnieniu wniosków oskarżonych, w tym C. S., odtworzono nagrania z monitoringu hotelu (...) (rozprawa z 20.02.2017r., k. 10597-10600, t. LIII), z KP na U. i stacji paliw a nadto ze skrzyżowania ulic (...), wiaduktu ul. (...) nad Aleją (...) (rozprawa z 24.02.2017r., k. 10607-10617, t. LIII oraz z 22.09.2017r., k. 11124-11136, t. LV). Wynik tych czynności zasadniczo był tożsamy z ich przebiegiem w śledztwie – oskarżony D. O. (1) na zabezpieczonym monitoringu ze skrzyżowania ulic (...) wskazał na ciemny pojazd, jako samochód, którym poruszał się po tym, jak podwiózł oskarżonego C. S. pod blok matki a sam udał się do domu po 600zł dla współoskarżonego a oskarżony C. S. w obrazie z monitoringu hotelu (...) wskazał osobę bliżej nie zidentyfikowanego A. (rozprawa z

20 lutego 2017r, k.10597-10600). Długotrwałe czynności odtwarzania nagrań zasadniczo sprowadzały się do braku stanowiska oskarżonych co do utrwalonego obrazu, a w przypadku oskarżonego D. O. (1) także podważania sensu czynności, skoro zgodnie z jego oświadczeniem w czasie odzwierciedlonym na nagraniu ((...)) miał przebywać w innym miejscu (rozprawa z 22 września 2017r.).

Wskazać przy tym należy, że poza tymi nagraniami, których zapis uznać należy za bezsporny (stacja paliw, KP na U.), jakość nagranych obrazów i sposób ich rejestracji (obraz klatkowy) uniemożliwia czynienie ustaleń na ich podstawie, skoro nawet w tych dwóch fragmentach, do których odnoszą się oskarżeni D. O. (1) i C. S., ich oświadczenia nie podlegają obiektywnej weryfikacji. W nagraniach odtworzonych w śledztwie i na rozprawie nie zidentyfikowano zatem takich treści, które mogłyby mieć znaczenie dla sytuacji procesowej oskarżonych.

Podnieść w końcu należy, że oskarżony C. S. złożył wyjaśnienia w sprawie, przy czym pierwsze w styczniu 2014r, a zatem po znacznym czasie od zatrzymania. Szczegółowe i bardzo obszerne wyjaśnienia oskarżony złożył także na rozprawie przedstawiając tym samym swoje stanowisko co do zarzuconych mu czynów i zgromadzonych dowodów. Nie jest zatem uprawnione twierdzenie apelacji, by przez samo to, że oskarżony nie mógł odtworzyć płyty, naruszono jego prawo do obrony.

2. *Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a*

mianowicie art. 2 § 1 ust. 2 i § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz prawa materialnego art. 252 § 1 kk, art. 282 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz przepisów art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk poprzez uznanie, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona zarzuconych mu przestępstw, gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że główną osobą, która powinna ponieść odpowiedzialność karną jest M. G. (1), zaś oskarżony C. S. był w tej sprawie jedynie osobą przypadkową, co powinno skutkować jego uniewinnieniem.

Zarzut skonstruowany wadliwie, stanowi kompilację podstaw odwoławczych z pkt 1- 3 art. 438 kpk, a zatem także takich, które się wykluczają. Niezależnie od powyższego, oceny i ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu korzystają z ochrony art. 7 kpk i art. 410 kpk. Sąd orzekał w oparciu o taki materiał dowodowy, który dawał gwarancje prawidłowego rozstrzygnięcia, ocenił go z poszanowaniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił nie zawierający błędów stan faktyczny. Sąd Apelacyjny odniósł się do zastrzeżeń skarżącego w zakresie roli oskarżonego C. S. w obu przypisanych mu czynach poddając ocenie zarzuty apelacji drugiego obrońcy oskarżonego.

Częściowa zasadność zarzutu wynika z podzielenia tej jego części, w której obrońca zarzuca obrazę

art. 64 § 2 kk wobec przypisania oskarżonemu odpowiedzialności w warunkach ujętej tam recydywy wielokrotnej co do czynu z art. 286 § 2 kk. Zarzut omówiony przy apelacji adwokata K. M..

3. Rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego zarówno za poszczególne przestępstwa jak i w wymiarze łącznym oraz obciążenie go solidarnie z innymi oskarżonymi obowiązkiem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz S. A. kwoty 166.500 euro.

Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk - uzasadnienie przy omówieniu apelacji adwokata K. M..

W zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, pomimo zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez ustalenie, że oskarżony działał w warunkach art. 64 § 1 kk w miejsce przyjętej przez Sąd recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do złagodzenia kary orzeczonej za ten czyn. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał okoliczności, które uwzględnił wymierzając oskarżonemu karę 4 lat pozbawienia wolności, dostrzegając zdecydowaną przewagę tych o charakterze obciążającym (k. 196-197 uzasadnienia). Trafnie Sąd dostrzegł wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego,

zuchwały sposób działania, czy w końcu jego wielokrotną karalność, które to okoliczności wskazują na znaczny stopień jego demoralizacji. Zasadniczą miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji - skoro w stosunku do oskarżonego Sąd orzekł karę 4 lat pozbawienia wolności a zatem karę w połowie ustawowego zagrożenia, to samo to nakazuje wykluczyć, by taki wymiar czynił ją surową w stopniu niewspółmiernym, rażącym.

Sąd Apelacyjny zmienił wysokość szkody objętej obowiązkiem jej solidarnego naprawienia w trybie art. 46 § 1 kk uwzględniając w tym zakresie w części zarzut apelacji drugiego obrońcy (tam też uzasadnienie). W sprawie brak jest jednocześnie podstaw, a z pewnością nie wskazał ich skarżący, do innego ukształtowania warunków naprawienia szkody, aniżeli zobowiązanie solidarne wszystkich oskarżonych do jej pokrycia w całej nie naprawionej dotychczas wysokości.

W stanie prawnym z daty czynu a obowiązującym do 1 lipca 2015r. zasady wymiaru kary i środków karnych były tożsame (art. 53 § 1 kk w zw. z art. 56 kk).

Mając na uwadze sytuację życiową oskarżonego, jego istotny udział w przestępstwie o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzącym w życie i zdrowie pokrzywdzonego, zorganizowany sposób działania i motywację oskarżonego ograniczoną wyłącznie do chęci zysku, brak jest okoliczności przemawiających za przyjęciem innych, korzystniejszych dla oskarżonego, zasad naprawienia szkody. Nie sposób w końcu pominąć, że niezależnie od funkcji

represyjnej, naprawienie szkody pełni także funkcję kompensacyjną stanowiąc wyrównanie straty w majątku pokrzywdzonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K..

Zarzuty co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia (z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 282 kk):

1. i 2. Naruszenie art. 6 kpk w zw. z art. 96 § 1 kpk w zw. z art. 117 § 2, 2a i 3 kpk w zw. z art. 377 kpk poprzez prowadzenie rozprawy od dnia 29 czerwca 2017r. pod nieobecność oskarżonego, który ją usprawiedliwił zaświadczeniem od lekarza sądowego, co naruszyło jego prawo do obrony poprzez prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa i skutkowało bezwzględną przesłanką odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 11 kpk.

Naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 kpk poprzez pominięcie okoliczności, że stan zdrowia oskarżonego uległ pogorszeniu po wydaniu opinii przez biegłego M. G. (2), co skutkowało nieprawidłowym przyjmowaniem przez Sąd, że opinia jest aktualna i doprowadziło do oddalenia wniosku o wydanie przez biegłego ortopedę opinii uzupełniającej w zakresie możliwości udziału oskarżonego w rozprawie.

Sąd Okręgowy prowadząc rozprawę pod nieobecność oskarżonego D. K. nie uchybił przywołanym w zarzutach regułom prawa procesowego, w konsekwencji nie naruszył jego prawa do obrony. Nie ma zatem racji obrońca, gdy podnosi, że wyrok wobec D. K. dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 11 kpk.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że oskarżony był leczony operacyjnie w 2001r. z powodu złamania tylnej krawędzi panewki stawu biodrowego lewego po jego zwknięciu a w dniu 4 października 2016r. zgłosił się na szpitalny oddział ratunkowy (...) w W. z powodu silnego bólu w obrębie lewego stawu biodrowego, co miało miejsce po biegu. Konsultujący oskarżonego ortopeda wskazał wówczas na konieczność pilnej konsultacji celem kwalifikacji do zabiegu usunięcia zespolenia, zalecił chodzenie z odciążeniem lewej kończyny, czyli z wykorzystaniem kul łokciowych (k.10351-10353, t. LII). Z zaświadczenia z dnia 6 października 2016r. wystawionego przez sekretariat Kliniki (...) w W. wynika, że oskarżony został zarejestrowany w kolejce oczekujących na operację w terminie 17-21 października 2016r. (k. 10373). Sąd Okręgowy, wobec takich okoliczności, rozprawę w dniu 6 października 2016r. prowadził, ale w zakresie nie dotyczącym tego oskarżonego (k. 10356). Na kolejne termin rozpraw oskarżony stawał się (w dniach 30 listopada, 12 i 13 grudnia 2016r, na ostatnim z wymienionych terminów złożył wyjaśnienia k.10480, 10491, t. LIII). Na kolejne terminy rozprawy, powołując się na zły

stan zdrowia, oskarżony nie stawiał się – 20 i 24 lutego 2017r. Wobec braku usprawiedliwienia zgodnego z wymogami art. 117 § 2a kpk, Sąd nie uwzględnił wniosków obrońcy o odroczenie rozprawy i prowadził postępowanie (k.10607, 10587-10589, 10607). Na kolejne terminy rozpraw oskarżony stawiał się, w dniu 31 marca 2017r. kontynuował składanie wyjaśnień (k. 10732, t. LIV). Rozprawa wyznaczona na dzień 26 kwietnia 2017r. została odroczone m. in. z powodu usprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego D. K., przy czym w tej dacie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii celem oceny, czy stan zdrowia oskarżonego pozwala na jego udział w rozprawie (k.10773, 10776-10778, t. LIV). Biegły M. G. (2) – specjalista ortopeda traumatolog – po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oskarżonego i przeprowadzeniu badania, w dniu 6 czerwca 2017r. wydał opinię, w której wskazał, że oskarżony może brać udział w rozprawie z tym jedynie zastrzeżeniem, że w pozycji siedzącej. Biegły wskazał, że oskarżony, zgodnie z jego oświadczeniem, porusza się przy pomocy kul, przy czym badanie wykazało, że porusza się sprawnie a dolegliwości wynikające z uszkodzenia stawu biodrowego wymagają jedynie umożliwienia oskarżonemu udziału w rozprawie w pozycji siedzącej. Podniósł, że ruchomość stawu biodrowego jest zupełnie wystarczająca do przyjęcia swobodnej i długotrwałej pozycji siedzącej. Nie występują też zmiany w obrębie kręgosłupa, które ograniczałyby możliwość nawet długotrwałego siedzenia. Z opinii wynika, że wobec braku stanu zapalnego, zabieg usunięcia śruby z

biodra nie ma charakteru pilnego. Biegły wskazał, że taki stan badanego będzie się utrzymywał do czasu usunięcia śruby, po wykonaniu tego zabiegu mobilność oskarżonego poprawi się (k. 10870-10872, t. LIV).

Uwzględniając wnioski opinii, ale przede wszystkim okoliczności, które legły u ich podstaw wynikające z dokonania przez biegłego analizy dokumentacji leczenia oskarżonego i jego badania ortopedycznego obejmującego także ocenę stopnia sprawności, Sąd Okręgowy był uprawniony do oceny, że nieobecność oskarżonego na kolejnych terminach była nieusprawiedliwiona, a tym samym nie zachodziły warunki do odraczenia tych rozpraw, które odbyły się po dacie opinii. Warunkiem skutecznego wniosku o odroczenie rozprawy z powodu choroby oskarżonego jest złożenie zaświadczenia potwierdzającego niemożność jego stawiennictwa wystawionego przez lekarza sądowego (art. 117 § 2 i § 2a kpk). Choć zaświadczenia takie oskarżony składał, to nie podważały one wniosków opinii biegłego, ta bowiem zasadniczo została oparta na badaniu oskarżonego i ocenie stanu jego zdrowia, w szczególności sprawności, w aspekcie możliwości udziału w rozprawie i wynikających z tego obciążeń. obrońca oskarżonego wskazując na pogorszenie jego stanu zdrowia odwołuje się do zaświadczenia z dnia 20 września 2017r. wystawionego przez lekarza sądowego, chirurga P. W. (k.11100, t. LV). Skarżący nie dostrzega jednak, że w składanych zaświadczeniach, w tym przywołanym, podnoszona jest potrzeba pilnego wykonania u oskarżonego zabiegu usunięcia śruby zespalającej, gdy biegły wprost

wskazał, że zabieg ten nie ma takiego charakteru, bo nie występuje stan zapalny (k. 11101). Ocenę biegłego w tym zakresie wspiera okoliczność, że zabieg nie został wykonany do czasu postępowania apelacyjnego, w toku którego, w lipcu 2018r, oskarżony doznał kolejnej kontuzji – zwknięcia stawu barkowo-obończykowego z zerwaniem więzozrostu (k.11837 i nast.). Wobec takich okoliczności, w sprawie nie zaistniały warunki do uzupełniania opinii biegłego, w szczególności, gdy uwzględnić, że od daty opiniowania do wydania wyroku upłynęło niepełne 6 miesięcy. Tym samym zarzut apelacji, by Sąd uchybił regulacji art. 170 § 1 pkt 3 kpk jest nieuprawniony.

Chybione jest stanowisko obrońcy, by w omówionych szczegółowo warunkach, w sprawie zaistniała bezwzględna przesłanka odwoławcza, o jakiej stanowi art. 439 § 1 pkt 11 kpk. Zgodnie z art. 374 § 1 kpk oskarżony ma prawo brać udział w rozprawie, a jego obecność jest obowiązkowa wyłącznie w sprawach o zbrodnie, podczas czynności, o których mowa w art. 385 i art. 386 kpk (art. 374 § 1a kpk). Wobec powyższego, skoro w terminach rozpraw, do których odwołuje się obrońca, obecność oskarżonego na rozprawie nie była obowiązkowa, w sprawie nie doszło do naruszenia norm prawa procesowego skutkujących zaistnieniem bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 11 kpk. Wbrew stanowisku obrońcy, bez znaczenia pozostaje okoliczność, że akt oskarżenia w sprawie wpłynął do Sądu w 2014r. Kontroli prawidłowości czynności procesowych dokonuje się w oparciu o stan prawny z daty ich przeprowadzania, chyba że przepis

wprowadza odmienną zasadę, co wobec regulacji art. 374 kpk nie miało miejsca (art. 56 ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw Dz.U. 2013.1247 ze zm.).

3. Naruszenie przepisów postępowania – art. 170 § 1 pkt 3 kpk - poprzez oddalenie wniosku dowodowego o odtworzenia nagrań z monitoringu, zmianę uprzednio wydanego postanowienia i ograniczenie dowodu z nagrań do zapisów odtworzonych na rozprawie, co uniemożliwiło weryfikację wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków anonimowych, ustalenie pozostałych sprawców.

Zarzuty dotyczące zakresu odtworzenia przez Sąd Okręgowy nagrań z monitoringu zostały sformułowane przez wszystkich skarżących i nie sposób pominąć, że ranga tych nagrań dla oskarżonych i obrońców w toku procesu, a w zasadzie z czasem jego trwania systematycznie rosła, przy czym efekt ten wynika wyłącznie z pozycji procesowej wnioskodawców, bo w żadnej mierze nie znajduje uzasadnienia w treści samego dowodu. Niezależnie od okoliczności podniesionych przy omawianiu apelacji obrońców współoskarżonych, wskazać należy, że dla skuteczności zarzutu opartego na art. 438 pkt 2 kpk niezbędne jest wykazanie wpływu potencjalnego uchybienia na treść wyroku, czego żaden ze skarżących nie wykazał. Jest to o tyle istotne, że nagrania z monitoringu nie stanowiły podstawy istotnych ustaleń, w szczególności żadne ustalenie dla oskarżonych

niekorzystnych nie znajduje w nich oparcia.

Ponownie zatem wskazać należy, że dowodem w procesie karnym jest tylko taki dopuszczalny przez prawo procesowe środek, który służy dokonaniu ustaleń mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, zatem nie ma charakteru dowodu każdy środek, który w jakimkolwiek stopniu pozostaje, a tym bardziej może pozostawać w związku z przedmiotem postępowania.

Oskarżony D. K. na etapie śledztwa nie wykazywał zainteresowania zabezpieczonym monitoringiem, choć wiedzę w tym zakresie już wówczas posiadał, jednocześnie w toku śledztwa zabezpieczono te nagrania, co do których jego efekty wskazywały na taką potrzebę. Do akt załączono nagrania z monitoringu hotelu (...) (28 marca 2013r.), ze Spółdzielni Mieszkaniowej (...), ul. (...). (...) (28.03 i 3-4.04.2013r.), ze stacji paliw S. (noc z 3 na 4.04.2013r.) i Komisariatu Policji na U., gdzie oskarżeni C. S. i D. K. realizowali dozór, także po uprowadzeniu S. A.. Tym samym, w śledztwie zabezpieczono te nagrania, które potencjalnie mogły mieć znaczenie dla rekonstrukcji zdarzeń będących jego przedmiotem. Już wówczas dokonano odtworzenia i oględzin nagrań z monitoringów, w tym ze stacji paliw S. z nocy z 3 na 4 kwietnia 2013r. (k.1374-1376) i wejścia do hotelu (...) z 28 marca 2013r. (k.2322-2324). W toku postępowania sądowego, w uwzględnieniu wniosków oskarżonych, odtworzono nagrania z monitoringu hotelu (...) (rozprawa z 20.02.2017r., k.10597-10600, t. LIII), z KP na U. i stacji paliw a nadto ze skrzyżowania ulic (...), wiaduktu ul. (...) nad

Aleją (...) (rozprawa z 24.02.2017r., k.10607-10617, t. LIII oraz z 22.09.2017r., k.11124-11136, t. LV). Wynik tych czynności zasadniczo był tożsamy z ich przebiegiem w śledztwie – oskarżony D. O. (1) na zabezpieczonym monitoringu ze skrzyżowania ulic (...) wskazał na ciemny pojazd, jako samochód, którym poruszał się po tym, jak podwiózł oskarżonego C. S. pod blok matki a sam udał się do domu po 600 zł dla współoskarżonego a oskarżony C. S., w obrazie z monitoringu hotelu (...), wskazał nie zidentyfikowanego A. (rozprawa z 20 lutego 2017r, k. 10597-10600). Długotrwałe czynności odtwarzania nagrań zasadniczo sprowadzały się do braku stanowiska oskarżonych co do utrwalonego obrazu, a w przypadku oskarżonego D. O. (1) także podważania sensu czynności, skoro zgodnie z jego oświadczeniem, w czasie odzwierciedlonym na nagraniu ((...)) miał przebywać w innym miejscu (rozprawa z 22 września 2017r.).

Wskazać przy tym należy, że poza tymi nagraniami, których zapis uznać należy za bezsporny (stacja paliw, KP na U.), jakość nagranych obrazów i sposób ich rejestracji (obraz klatkowy) uniemożliwia czynienie ustaleń na ich podstawie, skoro nawet w tych dwóch fragmentach, do których odnoszą się przywołani wyżej oskarżeni, ich oświadczenia nie podlegają obiektywnej weryfikacji. W nagraniach odtworzonych w śledztwie i na rozprawie nie zidentyfikowano takich, które mogłyby mieć znaczenie dla sytuacji procesowej oskarżonych, w tym D. K..

Oskarżony złożył (odczytał) obszernie wyjaśnienia w sprawie

po przeprowadzeniu niemal wszystkich czynności dowodowych, przedstawił w nich swoje stanowisko co do zarzuconych mu czynów i zgromadzonych dowodów. Nie jest zatem uprawnione stanowisko obrońcy, by odtworzenie płyt w takim zakresie, jak czynność tą przeprowadził Sąd Okręgowy, uniemożliwiło weryfikację okoliczności wynikających z dowodów osobowych, w szczególności, gdy uwzględnić, że oskarżony przyznał się do udziału w przejęciu okupu.

4. Naruszenie przepisów postępowania art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zakresie pominięcia wszystkich okoliczności wynikających z ujawnionych na rozprawach dowodów, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego i wadliwego ustalenia obowiązku naprawienia szkody.

Zarzut w części zasadny.

Zgodzić się należy z obrońcą, że w toku postępowania zabezpieczono kilkadziesiąt banknotów 500 euro pochodzących z pakietu okupowego przekazanego oskarżonym, z czego 19 banknotów zabezpieczono podczas przeszukania oskarżonego C. S. a pozostałe zostały ujawnione w kantorach, banku i u osoby fizycznej (k. 731-739, 1039, 11339011340, 11353-11354). Banknoty zabezpieczone przy oskarżonym C. S. niewątpliwie stanowią przedmioty pochodzące z przestępstwa a ponieważ zostały przekazane przez żonę S. A. podlegają zwrotowi

pokrzywdzonemu (art. 44 § 5 kk). Tym samym, wysokość szkody podlegającej naprawieniu powinna zostać obniżona o kwotę 9.500 euro (19 x 500 euro).

Zasada ta nie ma zastosowania do pozostałych zabezpieczonych banknotów, na które wskazuje obrońca, a które ujawniono w Banku (...) w B. podczas ich wpłacania przez A. P. (2).

Zgodnie z art. 169 kc, jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze (§ 1). Paragraf 2 przepisu, dotyczący m. in. rzeczy skradzionych, dla uzyskania ich własności przez nabywcę, wprowadza wymóg upływu trzech lat od chwili skradzenia, jednak ograniczenie to nie dotyczy pieniędzy. Sąd Okręgowy na podstawie art. 230 § 2 kpk, ale odwołując się do przywołanej regulacji prawa cywilnego, słusznie zatem zwrócił właścicielom kantorów, bankowi i osobie fizycznej zabezpieczone banknoty, bowiem podmioty te weszły w ich posiadanie w dobrej wierze, co jest równoznaczne z nabyciem własności (k.7512-7513, t. XXXVIII; k. 9954-9955, t. L). Tym samym, wysokość szkody podlegającej naprawieniu przez oskarżonych nie podlega pomniejszeniu o wartość nominalną wszystkich banknotów, które pierwotnie zabezpieczono jako pochodzące z pakietu okupowego, a jedynie o te, które ujawniono przy C. S..

5. Naruszenie art. 7 kpk i art. 410 kpk

poprzez pominięcie części okoliczności wynikających z materiału dowodowego i jego dowolnej ocenie, co skutkowało przyjęciem działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim i w porozumieniu z innymi osobami przy realizacji wszystkich znamion czynu, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, jego udział miał charakter pomocniczy i brak jest dowodów na porozumienie oskarżonych i innych uczestników czynu.

Sąd Okręgowy nie uchybił przywołanym regułom prawa procesowego przy ocenie materiału dowodowego sprawy, która uwzględnia kryteria art. 7 kpk i stanowiła podstawę prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie udziału oskarżonego D. K. w przestępstwie wzięcia S. A. jako zakładnika, przetrzymywania go i żądania korzyści majątkowej za jego uwolnienie. Rekonstruując przebieg poszczególnych elementów zdarzenia, Sąd słusznie oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego, świadków anonimowych a w istotnej części także wyjaśnieniach oskarżonych, w tym D. K.. Jeżeli uwzględnić przy tym bezsporną okoliczność, że to ten oskarżony wraz z D. O. (1) odebrał okup za uwolnienie pokrzywdzonego, to ustalenie jego udziału w przestępstwie na szkodę pokrzywdzonego, w warunkach współsprawstwa, nie może budzić wątpliwości.

Przestępstwo z art. 252 kk może być popełnione wyłącznie z zamiarem

bezpośrednim i takie ustalenie, w zakresie strony podmiotowej czynu D. K., znajduje odzwierciedlenie w treści zaskarżonego wyroku.

Z uzasadnienia apelacji wynika przy tym, że skarżący wyklucza możliwość przyjęcia zamiaru bezpośredniego w przypadku, gdy do popełnienia przestępstwa dochodzi w sposób nieplanowany, nagły (dolus repentinus). Jest to pogląd oczywiście błędny skoro zamiar przemyślany, jak i nagły, stanowią formy zamiaru bezpośredniego.

Obrońca oskarżonego wskazując na możliwość przyjęcia działania oskarżonego wyłącznie z zamiarem ewentualnym odwołuje się do zapisu na k. 195 uzasadnienia, gdzie Sąd rzeczywiście wskazał, że każdy z oskarżonych biorąc udział w porwaniu pokrzywdzonego przynajmniej godził się na zaistniała sytuację, podnosząc jednocześnie, że z pełną świadomością w niej uczestniczył. Takie sformułowanie nie świadczy jednak o przyjęciu przez Sąd, by oskarżeni, w tym D. K. działali w zamiarze ewentualnym. Wprost temu przeczą ustalenia faktyczne poczynione na str. 15-17 a nadto kompleksowa ocena prawna zachowania oskarżonych, w której Sąd przyjmuje, że przestępstwo wzięcia zakładnika z art. 252 § 1 kk ma charakter umyślny i wymaga zamiaru bezpośredniego a niewątpliwie wszyscy oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu nie tylko ze sobą, ale także z innymi nieustalonymi sprawcami wyczerpali znamiona porwania od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej (m. in. k. 194-195). W konsekwencji ten zapis w uzasadnieniu, na który powołuje się obrońca, nie może stanowić

podstawy do oceny, by Sąd ustalił, że oskarżeni działali z zamiarem ewentualnym.

Niezależnie od powyższego, zasadnicze znaczenie w sprawie ma treść wyroku a zatem ustalenia odzwierciedlone w opisie czynu, te zaś wskazują na przypisanie oskarżonemu działania z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym i wynikają z kompleksowej oceny okoliczności sprawy, w tym warunków, w jakich u sprawców powstał zamiar uprowadzenia S. A., który Sąd ustalił jako nagły. Zrekonstruowane działania oskarżonych związane ze sposobem postępowania wobec pokrzywdzonego w czasie jego uprowadzenia, a następnie przetrzymywania, w czasie którego formułowano wobec jego żony żądania zapłaty okupu za uwolnienie, nie pozostawiają wątpliwości w zakresie przyjęcia działania oskarżonych, w tym D. K. z zamiarem bezpośrednim kierunkowym.

Odnosząc się do zastrzeżeń skarżącego w zakresie faktycznych podstaw do przyjęcia działania oskarżonego w ramach współsprawstwa, wskazać należy, że przepis art. 18 § 1 kk nie określa czasu zawarcia porozumienia. Jest ono możliwe przed przystąpieniem do realizacji czynu, co ma miejsce w przypadku przestępstw zaplanowanych, ale porozumienie może nastąpić także w trakcie realizacji czynu, co jest typowe przy zamiarze nagłym. Sąd Okręgowy przyjął, że ta ostatnia sytuacja zaistniała w sprawie rozpoznawanej, gdzie wzięcie S. A. jako zakładnika było skutkiem ustalenia przez sprawców, że nie dysponuje on takimi środkami pieniężnymi, jakie

planowali uzyskać. W konsekwencji, choć zgodnie z ustaleniami Sądu, działania podjęte wobec pokrzywdzonego nie wynikały z uzgodnień, to rozwój wydarzeń w kawiarni spowodował modyfikację ich wcześniejszych planów, co wszyscy współdziałający, w tym D. K., zaakceptowali wspólnie je realizując.

Nie ma zatem racji obrońca, gdy podnosi, że zachowanie oskarżonego może być oceniane wyłącznie w ramach pomocnictwa z art. 18 § 3 kk. Współsprawcę i pomocnika rozróżnia stosunek psychiczny do czynu – sprawca uczestniczy we własnym, choć wspólnym przedsięwzięciu, natomiast z perspektywy pomocnika, jego działanie stanowi uczestnictwo w cudzym przestępstwie. Uwzględniając poczynione przez Sąd ustalenia (przystąpienie do porozumienia, bezpośredni udział w przetrzymywaniu pokrzywdzonego i odbiorze okupu) stwierdzić należy, że oskarżony D. K. uczestniczył we własnym przestępstwie uprowadzenia dla okupu pokrzywdzonego, trafnie zatem Sąd przyjął, że działał w warunkach współsprawstwa. Nie zachodzą zatem podstawy do zmiany oceny prawnej jego zachowania w sposób wskazany w apelacji.

6. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżony faktycznie był pozbawiony wolności w sprawie od 19 grudnia 2013r. do 15 grudnia 2014r, podczas gdy tymczasowe aresztowanie oskarżonego było stosowane do 19 grudnia 2015r, co doprowadziło do nieprawidłowego zaliczenia

**okresu pozbawienia wolności
na poczet orzeczonej kary.**

Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego zaliczeniu podlega okres od 19 grudnia 2013r. do 15 grudnia 2014r. Oskarżony został zatrzymany w dniu 19 grudnia 2013r. i od tej daty, do dnia 29 lutego 2016r. pozostawał tymczasowo aresztowany w sprawie (k. 9327-9330, t. XLVII; k. 9888, t. L).

W dniu 15 grudnia 2014r. oskarżonemu wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie VIII K 200/10 Sądu Okręgowego w Warszawie, którą odbywał do dnia 28 lipca 2016r. (k.7666, 8691). Zgodnie z art. 80b § 5 kkw ten sam okres czasu nie może być zaliczony na poczet różnych kar, co sprawia, że na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego w rozpoznawanej sprawie, na podstawie art. 63 § 1 kk, zaliczeniu podlega okres jego tymczasowego aresztowania od 19 grudnia 2013r. do 15 grudnia 2014r.

**7. Orzeczenie rażąco
niewspółmiernie wysokiej
kary pozbawienia wolności
wskutek pominięcia
okoliczności łagodzących,
bądź nieuwzględnienia ich we
właściwym stopniu.**

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do oceny, by kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat stanowiła nadmierną dolegliwość dla oskarżonego, nieuzasadnioną okolicznościami sprawy a tym samym, by była rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Rażąca niewspółmierność, o której mowa w powołanym przepisie, ma miejsce nie w przypadku jakiegokolwiek dysproporcji przy wymiarze kary, ale tylko wówczas, gdy pomiędzy karą wymierzoną a karą, jaka powinna zostać orzeczona w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw jej wymiaru, istnieje taka dysproporcja, że kara wymierzona nie daje się wręcz zaakceptować. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie zdecydowanie nie ma miejsca.

Ustalając wymiar kary wobec oskarżonego Sąd miał na względzie te wszystkie okoliczności, które zgodnie z art. 53 kk mają znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie – wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wynikający z charakteru dóbr, w które godził, zuchwały i publiczny sposób działania, karalność oskarżonego, ale także jego rolę, którą ocenił jako mniej znaczną, aniżeli współoskarżonych, a nadto przyznanie się do czynu (k.196-197). Kompleksowa ocena tych okoliczności skutkowałą ukształtowaniem kary powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia, nie osiągając jego połowy. Tym samym, całokształt okoliczności sprawy w powiązaniu z takim stopniem wykorzystania sankcji, nie pozwala przyjąć, by kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego była surowa, tym bardziej surowa w stopniu, o jakim mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

Zarzuty dotyczące rozstrzygnięcia co do czynu z pkt. XII aktu oskarżenia:

1. Naruszenie art. 7 kpk poprzez błędne ustalenie, że dowód z zeznań T. R.

nie stanowił wartościowego dowodu oraz błędne ustalenie, że oskarżony podczas wizyt lekarskich podał ustnie nieprawidłowe dane.

2. Naruszenie art. 410 kpk poprzez pominięcie okoliczności wynikających z zeznań świadka M. S. (1), z których wynikało, że oskarżony w okresie objętym zarzutem był spisywany przez policję i nie posługiwał się dokumentem na inne nazwisko.

3. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony miał zamiar posłużenia się podrobionym dokumentem na nazwisko G. J., podczas, gdy zachowanie oskarżonego nie świadczyło o tym, aby miał taki zamiar, co doprowadziło do nieuzasadnionego skazania z art. 270 § 3 kk.

Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty zarzutu ujętego w pkt. XII aktu oskarżenia. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty apelacji prokuratora i stwierdzając konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości w zakresie tego czynu, uznał za przedwczesne rozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy – art.436 kpk.

Apelacja prokuratora.

Zarzuty dotyczące oskarżonego D. K.:

Obraza art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 kpk poprzez niepełną, nie wyczerpującą ocenę istotnych elementów materiału dowodowego i ich wzajemnej korelacji, a

w szczególności wskazanych w zarzucie wyjaśnień oskarżonych D. K., C. S. i M. G. (1), która doprowadziła do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na przyjęciu, że D. K. nie wziął udziału w działaniach wobec M. D., a następnie także S. A. zmierzających do uzyskania zapłaty za zwrot (wykupienie) skradzionych M. i A. D. rzeczy, a więc nie dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 2 kk, gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku, że czynu tego dopuścił się w okresie od października 2012r. do 28 maja 2013r.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku w kontekście okoliczności wynikających z całokształtu materiału dowodowego sprawy uprawnia wniosek, że u podstaw uniewinnienia D. K. od czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia legła wybiórcza i uproszczona ocena dowodów, co podważa słuszność ustaleń Sądu poczynionych na takiej podstawie. Dowodzenie w zakresie przywołanego zarzutu oskarżonego D. K. jest obarczone znaczną dozą trudności, zasadniczo wobec postawy procesowej samych oskarżonych, co jednak nie zwalniało Sądu z obowiązku wnikliwej oceny całokształtu materiału dowodowego (art. 410 kpk) i logicznego powiązania wynikających z niego okoliczności (art. 7 kpk).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że działania podjęte przez oskarżonego C. S. w czasie

(w tygodniach) poprzedzających uprowadzenie S. A., a polegające na kontaktach z pokrzywdzonym a także M. D. w charakterze swoistego przedstawiciela osób dysponujących przedmiotami skradzionymi z domu małżeństwa D., nie mogły stanowić samodzielnego, indywidualnego przedsięwzięcia tego wyłącznie oskarżonego. Uwzględniając chociażby przedmiot i treść jego rozmów z pokrzywdzonym, konieczność uwiarygodnienia się przed nim, skalę przedsięwzięcia odzwierciedloną w wysokości kwoty żądanej od S. A., obrazującej jednocześnie potencjalny zysk sprawców, elementarne zasady logiki wskazują na działanie oskarżonego w warunkach współsprawstwa już na tym etapie.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że do kradzieży biżuterii z domu małżeństwa D. doszło w kwietniu 2012r. a C. S., jako pośrednik w relacjach z jej posiadaczami, pojawia się jesienią 2012r, a zatem mniej więcej w tym okresie, gdy współoskarżeni D. O. (1) i D. K. opuszczają zakłady karne (wrzesień i październik 2012r.). Znamienne przy tym pozostaje, co słusznie dostrzega prokurator, że przywołani oskarżeni pozostają cały czas w kontakcie, C. S. odwiedza ich w zakładach karnych. Co więcej, choć oskarżeni prezentują wersję o ograniczonym i przypadkowym udziale D. O. (1) w działaniach na szkodę S. A., to zarówno ten oskarżony, jak i C. S. zgodnie podają, że jeszcze w czasie izolacji D. O. (1) rozmawiali na temat sprawy D., przy czym D. O. (1), wedle ich oświadczeń, miał odmówić udziału przestępstwie. C. S. już wówczas deklarował, że do tego interesu wciągnął D. K.. Słusznie prokurator

wskazuje, że relacje (znajomość) całej trójki mają bliski, wieloletni charakter wynikający także ze wspólnie popełnionych przestępstw. W przypadku oskarżonych C. S. i D. O. (1) wskazuje na to ich skazanie za popełnione już w 2003r. uprowadzenia dla okupu, czy w końcu wspólny udział w kolejnym procesie w sądzie w Białymstoku w charakterze oskarżonych (k.1684-1714). Oskarżeni D. K. i C. S. również zostali skazani w ramach jednego procesu - w sprawie V K 38/05, który toczył się przed Sądem Okręgowym dla Warszawy-Pragi w Warszawie (k. 9390, 9352; t. XLVII).

W kontekście przywołanych okoliczności podkreślić należy, że na udział D. K. w działaniach na szkodę S. A. w czasie poprzedzającym jego uprowadzenie, C. S. wskazywał już na etapie śledztwa a zatem w czasie, gdy oskarżeni nie prezentowali jeszcze wspólnej wersji prowadzącej się do twierdzenia, że to D. K. a nie D. O. (1), od początku zaangażowany był w proceder wykupienia skradzionej biżuterii (styczeń 2014r, k. 4300).

Słusznie prokurator podnosi, że te okoliczności należy uwzględnić przy ocenie wyników czynności dowodowych dotyczących etapu uprowadzenia pokrzywdzonego i późniejszych działań podejmowanych przez sprawców. Oskarżony D. K., zgodnie z ustaleniami Sądu, przebywał na działce w P., jego materiał genetyczny zabezpieczono także w kolejnym miejscu przetrzymywania pokrzywdzonego, tj. w mieszkaniu przy ul. (...) (k. 5038-5056). D. K., już po uprowadzeniu pokrzywdzonego, wraz z C. S. stawiał się na komisariat policji, by podpisać dozór, w końcu z oskarżonym D. O.

(1) brał udział w odebraniu okupu a następnie, na jego polecenie, podjął czynności związane z przekazaniem do złomowania pojazdu marki C. wykorzystanego do uprowadzenia S. A. (zeznania D. Z., k.7763-7771, 9208; k. 7287-7295, t. XXXXVII opinia z zakresu genetyki sądowej).

Analiza przywołanych okoliczności, w szczególności stopnia zaangażowania oskarżonego D. K. w działania związane z uprowadzeniem pokrzywdzonego, organizacją jego przetrzymywania a następnie jego bezpośredni udział w szeregu czynności związanych z odbiorem okupu, uprawniają ocenę prokuratora, że powyższe stanowi logiczną konsekwencję jego uczestnictwa w zdarzeniach przed porwaniem. Nie ulega także wątpliwości, że wobec przywołanych ustaleń Sądu, w szczególności obecności oskarżonego w miejscach i czasie przetrzymywania pokrzywdzonego, samo to, że oskarżony nie został rozpoznany przez niego rozpoznany nie przesądza o tym, że nie uczestniczył w zdarzeniach objętych oskarżeniem, także tych poprzedzających uprowadzenie S. A..

Omówione okoliczności Sąd uwzględni przy ponownym postępowaniu w sprawie, podda je ocenie w oparciu o kryteria art. 7 kpk i dopiero na takiej podstawie ustali stan faktyczny sprawy, przy czym podstawę poczynionych ocen i ustaleń przedstawi w uzasadnieniu spełniającym kryteria art. 424 kpk.

Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia – art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej

oceny dowodów oraz art. 410 kpk i art. 424 kpk poprzez naruszenie zasady opierania wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej w powiązaniu z obowiązkiem sporządzenia prawidłowego uzasadnienia wyroku, poprzez pominięcie wskazanych w zarzucie dowodów (notatka A. M. (2), pismo KP w S., zeznania świadka M. S. (2)) i ich wzajemnej korelacji, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że skoro oskarżony w dacie zatrzymania posiadał przy sobie sfałszowany dokument prawa jazdy, lecz nim się nie wylegitymował to popełnił przestępstwo z art. 270 § 3 kk, gdy prawidłowa ocena wszystkich dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżony dokumentem tym się posługiwał co najmniej od 24 października do 19 grudnia 2013r.

Zasada określona w art. 4 kpk nakłada na organy prowadzące postępowanie karne obowiązek badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, co pozostaje w związku z treścią art. 2 § 2 kpk, który wprowadza wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Natomiast zgodnie z art. 410 kpk podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. W konsekwencji, warunkiem prawidłowego rozstrzygnięcia jest przeprowadzenie dowodów

zawnioskowanych przez strony, ale także z urzędu, gdy jest to potrzebne do ustalenia istotnych dla winy oskarżonego okoliczności oraz ich ocena spełniająca wymogi art. 7 kpk. Zgodzić się należy z prokuratorem, że Sąd Okręgowy rozstrzygając w analizowanym aktualnie zakresie, regułom tym uchybił.

Prokurator zarzucił oskarżonemu D. K. posługiwanie się jako swoim i autentycznym podrobionym dokumentem w postaci prawa jazdy na nazwisko innej osoby z wklejonym zdjęciem oskarżonego i czyn ten zakwalifikował z art. 270 § 1 kk.

Modyfikując jego opis a w efekcie ocenę prawną zachowania oskarżonego do formy stadialnej przygotowania (art. 270 § 3 kk) Sąd skoncentrował się wyłącznie na okolicznościach jego zatrzymania w dniu 19 grudnia 2013r, w tym ujawnienia dokumentu a tym samym pominął cały materiał dowodowy, który stanowił podstawę zarzucenia oskarżonemu posługiwania się zabezpieczonym prawem jazdy. W efekcie stwierdzić należy, że Sąd nie rozpoznał istoty oskarżenia, co przesądza o skuteczności zarzutu obrazy art. 410 kpk a także art. 7 kpk, choć uchybienie w sferze oceny dowodów stanowi konsekwencję obrazy art. 410 kpk.

Za bezsporną uznać należy okoliczność, że po zatrzymaniu współoskarżonych D. O. (1) i C. S., oskarżony D. K. zaczął się ukrywać w pełni będąc świadomym swojej sytuacji prawnej. W omówionych warunkach oskarżony pozyskał fałszywe prawo jazdy na dane personalne innej osoby, ale z własnym zdjęciem a takie

jego działanie było motywowane uniemożliwieniem jego identyfikacji w czasie legitymowania, jako osoby poszukiwanej. Prokurator zgromadził w śledztwie dowody uzasadniające zarzut, że oskarżony fałszywy dokument wykorzystał, użył jako autentyczny w rozumieniu art. 270 § 1 kk, te jednak Sąd pominął.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że okoliczność legitymowania G. J. potwierdzają dane pozyskane z systemu informacji policji oraz komisariatu w S. (k. 3967-3968). Informacje tam wskazane, w razie takiej potrzeby, Sąd powinien zweryfikować przez przesłuchanie autorów notatek. Jest to o tyle istotne, że udokumentowane legitymowanie osoby o danych G. J. dotyczy tego dokumentu prawa jazdy, który ujawniono przy oskarżonym w dacie jego zatrzymania. Z danych policji wynika, że z osobą legitymującą się wówczas wskazanym dokumentem wylegitymowano także M. S. (1), który jest bratem ciotecznym C. S. i, co istotne, znajomym oskarżonego D. K.. Przesłuchiwany w śledztwie jak i na rozprawie świadek zaprzeczył, by D. K. posługiwał się cudzym dokumentem, ale jednocześnie nie wykluczył, że w S. był razem z nim legitymowany (k. 8450, t. XLIII ...byłem chyba z oskarżonym K. w S. legitymowany przez policję; k. 5898, t. XXXX może byłem w zeszłym roku legitymowany przez policję, nie pamiętam z kim wtedy byłem...). Dowód z zeznań świadka, podobnie jak przywołane dane z systemu policji, pozostały jednak poza uwagą Sądu Okręgowego, w konsekwencji Sąd nie podjął żadnych czynności, by relację świadka zweryfikować.

Rację ma zatem prokurator, że pomijając przywołane dowody Sąd uchybił wskazaniom art. 410 kpk, a to uchybienie skutkowało obrazą art. 7 kpk, skoro ocena materiału dowodowego sprawy nie uwzględnia wszystkich okoliczności z niego wynikających a mających zasadnicze znaczenie dla rozstrzygania.

Stwierdzone uchybienia tak w zakresie kompletności podstawy dowodowej wyroku jak i oceny tych dowodów, które Sąd przyjął za podstawę rozstrzygania, skutkowały uchynieniem wyroku w zakresie zarzutu z pkt. XII aktu oskarżenia i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania wobec konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości co do tego czynu. W jego toku, Sąd przeprowadzi całe postępowanie dowodowe, w szczególności w zakresie tych dowodów, które pominął (art. 410 kpk). Jego efekty Sąd oceni indywidualnie, ale także we wzajemnym powiązaniu, przy zastosowaniu kryteriów ujętych w art. 7 kpk i dopiero w następstwie tak przeprowadzonego postępowania ustali stan faktyczny nie zawierający błędów.

**Zarzut dotyczący oskarżonego
D. O. (1):**

**Obraza prawa materialnego -
art. 12 kk – poprzez brak jego
ujęcia w podstawie skazania
D. O. (1) za czyny wskazane w
pkt. I i IV aktu oskarżenia.**

Zarzut uzasadniony.

Sąd Okręgowy uznając, że zachowania oskarżonego ujęte w pkt. I i IV aktu oskarżenia stanowią jeden czyn popełniony w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i

odzwierciedlając datą czynu – 28 marca 2013r do 4 kwietnia 2013r. – działanie oskarżonego w krótkich odstępach czasu, przyjął realizację znamion czynu ciągłego z art. 12 kk, co jednak nie znalazło odzwierciedlenia w jego ocenie prawnej i z tego powodu wymagało korekty w instancji odwoławczej.

***Zarzuty rażącej
niewspółmierności kar,
środków karnych i środków
probacyjnych orzeczonych
wobec oskarżonych D. O. (1),
C. S. i D. K..***

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów prokuratora, by sposób ukształtowania kar łącznych pozbawienia wolności wobec oskarżonych, brak orzeczenia wobec każdego z nich środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości a nadto nie wyznaczenie w trybie art. 77 § 2 kk surowszych ograniczeń do skorzystania z warunkowego zwolnienia przez oskarżonych D. O. (1) i C. S. powodował rażąca niewspółmierność zastosowanych sankcji karnych.

Rażąca niewspółmierność, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk, ma miejsce wówczas, gdy pomiędzy karą, którą Sąd powinien orzec przy prawidłowym zastosowaniu reguł dotyczących jej wymiaru a karą, która została orzeczona, zachodzi tak istotna dysproporcja, że kary orzeczonej nie sposób wręcz zaakceptować. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi. Kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonych, przy uwzględnieniu modyfikacji dokonanej przez Sąd Apelacyjny w stosunku do oskarżonego C. S., uwzględniają dyrektywy ich

wymiaru, zdecydowanie nie mogą być ocenione jako kary łagodne, tym bardziej zatem łagodne w stopniu niewspółmiernym. Także sposób ukształtowania kar łącznych pozbawienia wolności (aktualnie wobec oskarżonych D. O. (1) i C. S.), według zasady absorpcji – jest uzasadniony. Rozstrzygając w tym zakresie należy uwzględnić przede wszystkim związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, przy czym związek ten należy oceniać przez podobieństwo rodzajowe przestępstw, czas ich popełnienia i motywację sprawcy. Bliskość tego związku powoduje, że zatarciu ulega indywidualny charakter każdego z nich a znaczenia nabiera kompleksowa ocena całej działalności przestępczej, którą odzwierciedlają wszystkie czyny. Ta sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie. Sąd przypisał oskarżonym żądanie od S. A. korzyści majątkowej za zwrot skradzionych małż. D. rzeczy i bezpośrednio po tym uprowadzenie pokrzywdzonego w tym samym celu, a zatem uzyskania korzyści majątkowej – okupu, za jego uwolnienie. Uwzględniając tożsamość osoby pokrzywdzonego, krótki przedział czasowy, tą samą motywację oskarżonych w zakresie każdego czynu, stwierdzić należy, że najsurowsza z kar jednostkowych orzeczonych wobec każdego z nich w pełni odzwierciedla ciężar gatunkowy także drugiego czynu.

Sąd Apelacyjny nie podzielił oceny prokuratora, by wobec oskarżonych D. O. (1) i C. S. zachodziły podstawy ograniczenia ich uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia w trybie art. 77 § 2 kk. Ograniczenie

to, z woli ustawodawcy, stosuje się w szczególnie uzasadnionych wypadkach, ma ono zatem charakter wyjątkowy. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że do wyznaczenia dłuższego okresu odbywania kary dla ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie, aniżeli wynika to z art. 78 kk, decydujące znaczenie ma charakter popełnionego przestępstwa i konieczność zaspokojenia społecznego poczucia sprawiedliwości (por. m. in. Komentarz do art. 77 kk pod red. A. Zolla, Wolters Kluwer, Warszawa 2016, t. I, teza 31 do art. 77). Nie umniejszając rangi tych okoliczności, na które wskazuje prokurator (charakter czynu przypisanego wielokrotnym recydywistom), nie można jednak pominąć, że w rozpoznawanej sprawie to z inicjatywy pokrzywdzonych zostały podjęte działania zmierzające do wykupienia skradzionych rzeczy. M. D. za pośrednictwem M. G. (1) a następnie także S. A. podjął swoiste negocjacje z przestępcami i choć okoliczność ta nie umniejsza stopnia winy oskarżonych, ani społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, to nie sposób przyjąć, by dla realizacji celów kary, przede wszystkim tego w zakresie prewencji ogólnej, zastosowanie tak szczególnej instytucji, jak ograniczenie uprawnienia do warunkowego przedterminowego zwolnienia było niezbędne. Tożsama argumentacja ma zastosowanie do wniosku prokuratora o orzeczenie środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wskazano przy omówieniu zarzutów.		
Wniosek		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego D. O. (1) – o zmianę wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej (czyny I i IV) , uniewinnienie od czynu z pkt. III lub uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego C. S. (adw. K. M.): co do czynu z pkt. II o zmianę kwalifikacji na art. 189 § 1 kk, wyeliminowanie art. 64 § 2 kk, co do czynu III o zmianę i uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego C. S. (adw. P. A.): o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, bądź złagodzenie orzeczonych kar, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego D. K.: o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę co do czynu II. poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 189 § 1 kk i wymierzenie kary w dolnych granicach zagrożenia z zaliczeniem tymczasowego aresztowania w okresie od 19.12.2013r. do 19.12.2015r, a co do czynu z pkt XII – uniewinnienie.</p> <p>W apelacji prokuratora:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

- wobec oskarżonego D. K.: o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu III, zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej co do czynu XII, podwyższenie kary łącznej do 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości,

- wobec oskarżonego D. O. (1): o zmianę wyroku i uzupełnienie kwalifikacji prawnej skazania za czyny z pkt. I i IV o art. 12 kk, podwyższenie wymiaru kary łącznej do 14 lat i orzeczenie na podstawie art. 77 § 2 kk, że oskarżony nie może się ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie przed upływem 11 lat i 6 miesięcy od chwili rozpoczęcia odbywania kary oraz orzeczenie środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości,

- wobec oskarżonego C. S.: o zmianę wyroku i podwyższenie wymiaru kary łącznej do 14 lat z orzeczeniem, na podstawie art. 77 § 2 kk, że oskarżony nie może się ubiegać o warunkowe przedterminowe zwolnienie przed upływem 11 lat i 6 miesięcy od chwili rozpoczęcia odbywania kary oraz orzeczenie środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Omówiono przy zarzutach.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Wobec oskarżonego D. O. (1):

- w zakresie czynu przypisanego w ramach zarzutów z pkt. I i IV aktu oskarżenia z jego opisu wyeliminowano ustalenie, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą dokonał pobicia pokrzywdzonego narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk co skutkowało wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej art. 158 § 1 kk;

W ocenie Sądu Apelacyjnego siła fizyczna zastosowana wobec S. A. w samochodzie P. V. realizuje znamię przemocy z art. 280 § 1 kk, jak również z art. 282 kk. Działanie sprawców podjęte wówczas wobec pokrzywdzonego w postaci szarpania i przytrzymywania, jak również uderzenia w brzuch i głowę, służyło obezwładnieniu go i uniemożliwieniu ucieczki a jednocześnie stanowiło środek do zaboru telefonów pokrzywdzonego. Uderzenia pokrzywdzonemu zadano po tym, gdy zaczął się bronić i uniemożliwiał nałożenie na ręce opaski z tworzywa sztucznego. Takie zachowanie sprawców, w tym oskarżonego, stanowiło przemoc należącą do znamion przestępstw przypisanych oskarżonemu w ramach kumulatywnej kwalifikacji i poza to znamię nie wykroczyło. Analiza całokształtu zeznań pokrzywdzonego i poczynionych na ich podstawie ustaleń wskazuje, że sprawcy nie stosowali wobec niego siły poza przywołaną wyżej sytuacją. Zarówno podczas pobytu na działce w P., jak i mieszkaniu przy ul. (...), pokrzywdzony otrzymywał posiłki, napoje, mógł korzystać z łazienki, dostawał czyste ubrania. W obu miejscach przetrzymywania pokrzywdzonego nie stosowano wobec niego przemocy, nawet wówczas, gdy oskarżony C. S. uniemożliwił mu ucieczkę. Powyższe wskazuje, że siła fizyczna zastosowana wobec pokrzywdzonego w samochodzie, a zatem w momencie, gdy doszło do wzięcia pokrzywdzonego jako zakładnika, została zastosowana przez sprawców wyłącznie w takim celu, który wskazano wyżej i to zachowanie po stronie sprawców, a w tym oskarżonego D. O. (1), stanowiło przemoc w rozumieniu przepisów art. 280 § 1 kk i art. 282kk – art. 455 kpk.

- w zakresie czynu zarzuczonego oskarżonemu w pkt. III aktu oskarżenia ustalono, że oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu w dniu 22 października 2010r. kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej m. in. za umyślne przestępstwo z art. 252 § 1

	<p>kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 8 lutego 2006r. w sprawie III K 130/05 przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – art. 455 kpk;</p> <p>Wobec charakteru występku z art. 286 § 2 kk, Sąd wadliwie przyjął odpowiedzialność oskarżonego w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 kk. Żądanie korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy z art. 286 § 2 kk należy do przestępstw przeciwko mieniu. Taki czyn może stanowić podstawę do przyjęcia recydywy z art. 64 § 2 kk, ale wyłącznie wówczas, gdy w konfiguracji wskazanej w przywołanym przepisie, sprawca popełni jako ponowne nie jakiegokolwiek przestępstwo przeciwko mieniu, ale jedno z przestępstw tam wymienionych (rozbój lub kradzież z włamaniem) lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia. Przypisany oskarżonemu czyn żadnego z tych kryteriów nie spełnia, tym samym Sąd Okręgowy z obrazą art. 64 § 2 kk przepis ten przyjął w kwalifikacji prawnej czynu.</p> <p>Modyfikacja oceny prawnej obu czynów nie obligowała Sądu Apelacyjnego do zmiany wymierzonych oskarżonemu kar z uwagi na to, że nie wpływała na ocenę stopnia społecznej szkodliwości każdego z nich, a uwzględniając omówione przez Sąd Okręgowy warunki i właściwości osobiste oskarżonego, które zasadniczo obrazuje jego karta karna i odpowiedzialność w warunkach recydywy, także te względy nie przemawiały za oceną, by w sprawie zaistniały podstawy do innego ukształtowania wymiaru kar jednostkowych, aniżeli wynika to z zaskarżonego wyroku ;</p> <p>- w zakresie rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 46 § 1 kk zmiana wysokości szkody wynika z okoliczności omówionych przy apelacjach obrońców oskarżonych D. K. i C. S. – art. 435 kpk;</p> <p>Wobec wszystkich oskarżonych Sąd zmienił opis czynu zakwalifikowanego z art. 252 i in. kk poprzez wyeliminowanie danych oskarżonego M. G. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Omówiono wyżej.	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Wobec oskarżonych D. O. (1), C. S. w zakresie nie objętym zmianą a wobec oskarżonego D. K. – w zakresie nie objętym zmianą i uchyleniem do ponownego rozpoznania.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Omówiono wyżej.</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>Wobec oskarżonego D. O. (1):</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - co do czynu z pkt. I i IV aktu oskarżenia – w zakresie opisu i kwalifikacji prawnej, - co do czynu z pkt. III aktu oskarżenia – co do kwalifikacji prawnej, - rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 46 § 1 kk poprzez zmniejszenie kwoty obowiązku; <p>Wobec oskarżonego D. K.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylono orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny, - w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia – opis czynu, - rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 46 § 1 kk poprzez zmniejszenie kwoty obowiązku; <p>Wobec oskarżonego C. S.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, 	

<ul style="list-style-type: none"> - co do czynu z pkt. II zmieniono opis i obniżono wymiar kary pozbawienia wolności do 10 lat, - co do czynu z pkt. III aktu oskarżenia – co do kwalifikacji prawnej, - rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 46 § 1 kk poprzez zmniejszenie kwoty obowiązku, - orzeczono nową karę łączną w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności; 	
Zwiążle o powodach zmiany	
Omówiono wcześniej;	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia		
Omówiono przy apelacji prokuratora.		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Omówiono przy apelacji prokuratora.		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Wobec wszystkich oskarżonych, na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet kar pozbawienia wolności zaliczono tymczasowe aresztowanie, w przypadku oskarżonego D. O. (1) czas jego stosowania w postępowaniu apelacyjnym.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów M. F. i K. D. kwoty odpowiednio 1.033,20 zł i 738 zł obejmujące 23 % VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym D. K. i C. S. z urzędu w instancji odwoławczej, co znajduje uzasadnienie w treści art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5, § 2 pkt 1 i § 3 ust. 3 a w przypadku obrońcy oskarżonego D. K. także § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019. 18 jt.).</p> <p>Sąd, na podstawie art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 6 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w</p>

sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 ze zm, dalej) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania w częściach równych, w tym z tytułu opłaty po 3.600 zł.

7. PODPIS

Ewa Gregajtys

Ewa Leszczyńska-Furtak Anna Kalbarczyk

<u>1.3</u> <i>Granice zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. O. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku.		
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2</u> <i>Podniesione</i> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. S. (adv. K. M.).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do czynów II i III aktu oskarżenia.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego C. S. (adv. P. A.).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w części skazującej – pkt. II i III aktu oskarżenia.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2</u> <i>Podniesione</i> <i>zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie co do czynów z pkt. II i XII aktu oskarżenia.		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Rozstrzygnięcia co do kar, środków karnych i probacyjnych.</p> <p>Uniewinnienie oskarżonego D. K. i kwalifikacja czynu z pkt. XII.</p> <p>Kwalifikacja prawna czynu z pkt. I i IV aktu oskarżenia wobec oskarżonego D. O. (1).</p>		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana